

JENNIFER NELSON

Απόβλητα (Κληρονομιά)

Μια δημόσια πραγμάτευση του απωθημένου

Waste (Inheritance)

A public negotiation with the repressed

JENNIFER NELSON

Απόβλητα (Κληρονομιά)

Μια δημόσια πραγμάτευση του απωθημένου

Waste (Inheritance)

A public negotiation with the repressed

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
Jennifer Nelson, Άννα Μυκονιάτη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΣΕΙΡΑΣ
Θεόφιλος Τραμπούλης

EDITORS
Jennifer Nelson, Anna Mykoniati

SERIES EDITOR
Theophilos Tramboulis

ginger
lettuce
beans
olives
Big bag of peppers
bag of carrots
sack of potatoes
potato chips
sausage
fish
yogurt
Feta or other soft cheese
milk x 2
coconut milk
juice x 2 (apple / orange)
tofu
lots of grated cheese
pasta - spaghetti x 3
other pasta x 2
tomato paste x 2
olive oil
tahini
balsamic vinegar
flour
baking soda
cinnamon
oats x 2
cornflakes
Walnuts
dried apricots
toast bread
sparkling water x 6
dark beer
red wine for cooking
coffee x 2
granita
Earl grey tea
Mr Starbuck
mayonnaise
pickled hot peppers
dark chocolate
dishwashing soap
eco laundry detergent
Stamps
hand cream
toothpaste
shaving cream
eye drops for Nasa
Toilet paper
notebook
pack of ballpoint pens
lighter
bug spray

other side ↓

Η απώθηση ή άρνηση περιγράφεται συχνά ως ένα από τα πέντε στάδια του τρόπου με τον οποίο οι άνθρωποι αντιμετωπίζουν μια μεγάλη απώλεια. Σύμφωνα με το μοντέλο της Elizabeth Kubler-Ross για τα στάδια του πένθους* και με δικές μου τροποποιήσεις, το έργο αυτό περιλαμβάνει την άρνηση ή απώθηση, τη διαπραγμάτευση ή παζάρεμα, τον θυμό, την κατάθλιψη και τη δράση. Όχι την αποδοχή, αλλά την τέχνη. Ο τίτλος του έργου υιοθετεί δύο από αυτούς τους όρους άμεσα – μια δημόσια διαπραγμάτευση με το απωθημένο.

Η απώθηση είναι η συνήθης κατάσταση των πραγμάτων. Ποιος θέλει να βλέπει τα σκουπίδια; Ποιος θα τα κρατούσε; Ποιος θα τα έθαβε στην αυλή ή στη γειτονιά του, στον δήμο ή στη χώρα του; Τα εξοβελίζουμε από τα όριά μας και αισθανόμαστε αποτελεσματικοί νοικοκύρηδες, τοπικοί ακτιβιστές ή νομοθέτες. Σε ποιον αρέσει να σκέφτεται πραγματικά την επιμονή τους και τις συνέπειές τους; Όμως, όλο και πιο συχνά, διαπιστώνω ότι δεν μπορώ να τα απωθήσω. Τα σκέφτομαι. Όχι μόνο όταν έρχομαι αντιμέτωπη με κάδους που ξεχειλίζουν από σκουπίδια ή παράνομες χωματερές σε παλιούς ελαιώνες, ή όταν βλέπω ρακοσυλλέκτες οι οποίοι εξακολουθούν να βρίσκουν αξία στις χρήσεις ή στα υλικά των απορριμμάτων. Τα σκέφτομαι μέρα μεσημέρι, όταν ο κόσμος μοιάζει καθαρός και τακτοποιημένος. Ακόμη και σε προνομιακούς χώρους, όπου η πλήρης απουσία τους μπορεί να σε κάνει να τα ξεχνάς, η αύρα της αφθονίας μου θυμίζει πόσα απόβλητα έχουν παραχθεί για να υπάρξουν για να και να συντηρηθούν οι χώροι αυτοί.

Δεν είμαι η μόνη που τα σκέφτεται. Βρίσκουμε όλο και πιο συχνές αναφορές. Οι επιστήμονες που μελετούν τις περιβαλλοντικές αλλαγές είναι πιο επιρρεπείς στο οικολογικό πένθος, ένα νέο είδος θλίψης. Αλλά πιστεύω πως όλοι αντιλαμβάνομαστε την απώλεια. Πλέον, οι περισσότεροι άνθρωποι προσέχουν το ντόμινο των αλλαγών με γυμνό μάτι – χωρίς πρόσβαση σε δεδομένα ή εξειδικευμένα εργαλεία μέτρησης, οπτικοποίησης και χαρτογράφησης. Τις βλέπουμε καθημερινά στις ειδήσεις και όλο και πιο συχνά στις ίδιες μας τις κοινότητες. Τα έχουμε πραγματικά κάνει μαντάρα.

Και έτσι, το έργο αρχίζει με το πένθος. Με τη βαθιά λύπη για το γεγονός ότι ο γιος μου κληρονομεί έναν κόσμο που γίνεται όλο και λιγότερο κατοικήσιμος, με βασικά δεδομένα που έχουν πάψει να είναι δεδομένα. Απαραίτητα στοιχεία όπως το καθαρό νερό και ο αέρας, το γόνιμο έδαφος, ο κύκλος των εποχών που βοηθάει να εμφανιστεί συγχρονισμένα και συντονισμένα μια αλυσίδα από μορφές ζωής. Μητρικό γάλα αμόλυντο από χημικές ουσίες και αίμα δίχως μικροπλαστικά. Τα έχουμε ήδη χάσει αυτά τα πράγματα... Τα έχουμε χάσει στη *διμή μας βάρδια*.

Υπάρχει ένα χάσμα ανάμεσα σε αυτά που επιθυμούμε ειλικρινά για τα παιδιά μας και στο πώς φερόμαστε στον κόσμο όπου θα ζήσουν. Αυτή η γνωστική ασυμφωνία μου είναι τόσο επώδυνη, που με παρακίνησε να κρατήσω τα σκουπίδια μου.

Δράση. Αυτός ο κατάλογος παρέχει στοιχεία που σχετίζονται με τη διαρκή δράση *Waste (Inheritance) A public negotiation with the repressed*, η οποία πραγματοποιήθηκε από τον Ιανουάριο του 2021 έως τον Νοέμβριο του 2022. Στο πλαίσιο της, κράτησα όλα τα απορρίμματα της οικογένειάς μου από το έτος 2021. Το 2022, τα μετέφερα στο Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης στην Αθήνα, τα ταξινόμησα, τα μελέτησα για αρκετούς μήνες και στη συνέχεια ξεκίνησα μια συλλογική και δημόσια επανεπεξεργασία των σκουπιδιών μου για να τα μετατρέψω σε κάτι που τελικά προσπάθησα να μεταφέρω. Μέσα από αυτή την επί-

*Βλέπε τα βιβλία της Elizabeth Kubler-Ross όπως το *On Grief and Grieving* (2014) και το πρωτοποριακό βιβλίο της από το 1969, *On Death and Dying*.

πονη εργασία, μάθαμε πόσες δυνατότητες συνεχίζουν να υπάρχουν στα σκουπίδια. Μάθαμε για την ενέργεια και την εργασία που τα παρήγαγε και η οποία εξακολουθεί να υπάρχει κατά κάποιο τρόπο ενσωματωμένη στα υλικά τους. Και ξεκινήσαμε τη συνεχή διαδικασία μάθησης των παρακαταθηκών τοξικότητας που υπάρχουν σε όλο τον κύκλο ζωής κάθε υλικού, ακόμη και ως «σκουπίδια».

Καθώς μεταβολίζαμε με κόπο τα σκουπίδια του 2021, τα σκουπίδια του 2022 σχημάτιζαν έναν όλο και μεγαλύτερο σωρό από σακούλες στο μπροστινό μέρος της αίθουσας εργασίας. Ήταν σημαντικό οι περιορισμοί της ανακύκλωσης και της επαναχρησιμοποίησης να είναι διαρκώς ορατοί – ώστε το δωμάτιο να μην θεωρηθεί ότι παρουσιάζει κάποιου είδους λύση βασισμένη στην εργασία για τη ροή των απορριμμάτων μας.

Τέχνη. Ταυτόχρονα, μπορούμε να δούμε τη μάζα των σκουπιδιών ως πρόβλημα αποθήκευσης, ως αρχαιολογική μαρτυρία, ως παράπλευρη οικονομική απώλεια, ως δυνατότητα ή λόγο ντροπής και πάντα ως υπαρξιακή απειλή. Η παραγωγή σκουπιδιών σε τεράστιες ποσότητες αποτελεί διαρκή κοινωνική πρακτική. Τα υλικά που χρησιμοποιήθηκαν για το έργο προέρχονται από αυτό που θα μπορούσαμε να θεωρήσουμε συλλογικό γλυπτικό μας επίτευγμα. Αν το αντιμετωπίσουμε ως γλυπτική, ίσως επιτρέψουμε στους εαυτούς μας, ατομικά και πολιτικά, πιο δημιουργικούς τρόπους για να προσεγγίσουμε το πρόβλημα. Πρέπει να ψάξουμε σε βάθος, τόσο στα υλικά όσο και πέρα από αυτά... στις ψυχολογικές και συστημικές διαδικασίες που οδηγούν σε αυτά. Πρόκειται για κοινωνική χορογραφία.

Ο γλυπτικός σχεδιασμός είχε ως κύριο στόχο να μπορέσω να μεταφέρω το φορτίο σκουπιδιών ενός χρόνου. Έπρεπε, από τα ίδια τα σκουπίδια, να φτιάξουμε κάτι αρκετά γερό ώστε να αντέξει όλο αυτό το βάρος. Στη συνέχεια, οι ανησυχίες μας αφορούσαν το πού θα μπορούσαν να μεταφερθούν τα διάφορα υλικά στο σώμα από δομική και ενεργειακή άποψη, καθώς και από άποψη πιθανής τοξικότητας. Εξετάσαμε επίσης πώς θα το μεταφέραμε καλύτερα αυτό στον ψυχισμό μας. Στο συλλογικό μας ασυνείδητο. Το πένθος και οι ενοχές μπορούν να σε «γονατίσουν» πριν από το βάρος. Πώς, φίλες και φίλοι, θα στηρίξουμε τους εαυτούς μας;

Η έρευνα των υλικών και οι γλυπτικοί πειραματισμοί αναπτύχθηκαν σε συλλογική αλληλεγγύη με τη σκληρή δουλειά και την ευρηματικότητα των καλλιτεχνών Νάντιας Ελγκαζάρ (πλαστικά), Βάγκυ Σέκιφου (πλαστικά κατηγορίας #7 – μια μεγάλη κατηγορία μικτών πλαστικών που συχνά δεν ανακυκλώνονται, καθώς και μάσκες και γυαλί), Πέτρου Τατσιόπουλου (αλουμίνιο και άλλα μέταλλα) και Νόρι Τσουλουχά (χαρτί και κηρόχαρτο). Κάθε στιγμή που ήταν μαζί μου, το βάρος ήταν μικρότερο.

Μέσα από τη μακρά διαδικασία της διαλογής των σκουπιδιών και της γλυπτικής επεξεργασίας των υλικών αλλά και πέρα απ' αυτήν, προέκυψε ένα φιλμ. Ήθελα να αναπτύξω ταυτόχρονα μια έντονα ψυχολογική μορφή εικονογραφίας που θα καθοδηγούσε τον θεατή, μετά την έκθεση, στα στάδια του οικολογικού πένθους. Η διάταξη των διαφορετικών σκηνών έπρεπε να γίνει ένα εκστατικό-εξπρεσιονιστικό μέσο για την προβολή της γνωστικής μας ασυμφωνίας με τα σκουπίδια και τη διάλυση αυτών των διαφορετικών ψυχολογικών καταστάσεων. Συν-σκηνοθεσία με τον Δημήτρη Κοτσαρά. Διευθυντής φωτογραφίας: Αντώνης Ζκέρης. Σχεδιασμός παραγωγής με τη Νάντια Ελγκαζάρ. Ήχος Tim Ward.

Repression or denial is often described as one of five stages of how people cope with a great loss. According to Elizabeth Kubler Ross' model of states of grief,* and with modifications of my own, this project engages repression or denial, negotiation or bargaining, anger, depression, and activism. Not acceptance. Art. The title of the work takes on two of these terms directly – a public negotiation with the repressed.

Repression is the usual state of things. Who wants to look at trash? Who would keep it? Or bury it in their own yard, or neighborhood, or municipality, or country? We eject it from our borders and feel ourselves effective homemakers, local activists or legislators. Who wants to really think about its persistence and consequences? But increasingly, I have found myself unable to deny it. I think about it. Not just when confronted with trash blown out of the bin, or illegal dumps in old olive groves, or when passing by the junk collectors, the ones who still find value in its function or material properties. I think about it in broad daylight, when the world seems clean and orderly. Even in privileged spaces, where its absolute absence might cause you to forget, the air of plenty reminds me how much waste has been created to produce and maintain those spaces.

Others are thinking about it too. We find the reports with increasing regularity. Scientists who study environmental change have been most prone to eco-grief, a new category of sorrow. But I think we all understand the loss. Now most people can notice the cascade of changes nakedly – without access to data, or specialized tools to measure, visualize and map. We see it daily in the news and increasingly in our own communities. We have really made a mess of things.

And so, the work begins with grief. With a terrible sadness that my son is inheriting a world that is progressively less habitable, with basic givens no longer given. Essentials like unpolluted water and air, fertile soil, regular seasons for a chain of life-forms to unfold in timed coordination. Breast milk uncontaminated by chemicals and blood free from microplastics. We've already lost these things... We've lost them *on our watch*. There is a gap between what we deeply wish for the children in our lives and what we are doing to the world they will live in. This cognitive dissonance became so painful to me that I was moved to keep my trash.

*See books by Elizabeth Kubler-Ross, *On Grief and Grieving*, 2014 and her groundbreaking 1969 book, *On Death and Dying*.

Activism. This catalog offers information related to the durational action *Waste (Inheritance): A Public Negotiation with the Repressed*, which took place between January 2021 and November 2022. In this action, I saved all of my family's waste from the year 2021. In 2022, I brought it to the National Museum of Contemporary Art in Athens, sorted and studied it for several months, and then began a collective and public reworking of my trash into something I ultimately attempted to carry. Through this labour, we learned how much potential still exists in trash. We learned of the energy and labour that produced it, which is still somehow embedded within its material. And we began the ongoing process of learning about the legacies of toxicity that exist throughout each material's lifecycle, even as 'trash'.

As we labored to digest 2021's trash, the trash from 2022 continued to accumulate in a pile of bags in the front of the Project Room. It was important that the limitations of recycling and upcycling always be visible – lest the room be seen to present some kind of labour-based solution to our waste stream.

Art. We can simultaneously At the same moment, we can see the mass of trash as a storage problem, as archaeological evidence, as economic collateral damage ...and as potential... or shame... and always as an existential threat. Generating massive amounts of trash is our ongoing social practice. The materials used for this work come from what we might consider to be our collective sculptural accomplishment. If we confront it as sculpture, we might allow ourselves, individually and politically, more creative ways to consider the problem. We need to look deeply both at the materials and beyond them...to the psychological and systemic processes that lead to them. This is social choreography.

The sculptural design had the primary objective of my being able to carry the load of one year's trash. Out of the trash itself, we needed to make something strong enough to bear all the weight. Subsequent concerns related to where different materials might be carried on the body structurally, energetically, and in terms of potential toxicity. We also considered how best to carry this in our psyche. In our collective unconscious. The grief and guilt might take you down before the weight does. How, friends, shall we support ourselves?

Materials research and sculptural experiments were developed in collective solidarity with the hard work and ingenuity of artists Nadia Elgazar (plastics), Vaggi Sekifu (#7 category plastics – a large category of mixed plastics that are often not recyclable, plus masks and glass), Petros Tatsiopoulos (aluminium and other metals), and Nori Tsouloucha (paper and waxed paper). Whenever they were with me, the burden was lighter.

Interspersed throughout and beyond the long procedure of sorting the trash and sculpting the materials, a film has been produced. I wanted to concurrently develop a highly psychological form of imagery to take a viewer, after the exhibition, through the states of eco-grief. The arrangement of different scenes should become a trance-expressionist vessel for agitating our cognitive dissonance with trash and traversing these different psychological states. Co-directed with Dimitri Kotsaras. Director of Photography Antonis Zkeris. Production Design with Nadia Elgazar. Sound Tim Ward.

that the world will continue

and it doesn't get worse

that you leave something better
than what you were given

you will be able to breathe

be joyful, happy, lucky

stay true to yourselves

you find meaning in your life
trying

as you grow, the world will
become more beautiful

have faith in life

make the world better
than how we left it for you

That's what I wanted to tell you

and I sincerely hope my
generation will find solutions

5. Απολογία (άρνηση)

Αρχικά, η αγορά του έμοιαζε να μην έχει μεγάλη σημασία. Ήξερα ότι δεν ήταν απαραίτητο. Ήξερα ότι θα το είχα μόνο για λίγο και ύστερα θα το πετούσα, θα χαλούσε ή θα το βαριόμουν. Ήξερα ότι η συσκευασία του ήταν μεγαλύτερη από όσο φαινόταν απαραίτητο για ένα τόσο μικρό αντικείμενο. Αλλά υπήρχε η συγκίνηση που προκαλεί ένα καινούργιο πράγμα στη νοικοκυρεμένη του συσκευασία. Η αγορά μπήκε στην άκρη ή ξεχάστηκε... και έγινε ένα γεύμα, ένα πάρτι, μια δουλειά που ολοκληρώθηκε, ένα δώρο, μια μικρή διασκέδαση, ένας τρόπος να φροντίσουμε τον εαυτό μας ή τους άλλους...

Ναι, υπάρχει υπερηφάνεια σ' αυτό, ακόμη και χαρά, ή τουλάχιστον η αίσθηση ότι ο σκοπός επιτεύχθηκε όπως έπρεπε, ότι το δείπνο ετοιμάστηκε. Ίσως υπάρχει ενοχή για την ασυδοσία μας. Ή, όπως συμβαίνει συνήθως, δεν το σκεφτήκαμε καθόλου. Δεν νιώσαμε τίποτα απολύτως. Το μυαλό μας είναι αλλού και δεν μπαίνει στον κόπο. Δεν είδα καν τι είχα αγοράσει ή τι είχα πετάξει. Και σίγουρα δεν το θυμάμαι πλέον. Με ενοχλεί η σκέψη ότι αυτό μπορεί να αποτελεί πρόβλημα και απογοητεύομαι που μου το ανέφεραν – γιατί να βρεθώ στο εδώλιο; Υπάρχει θυμός. Υπάρχει μια αίσθηση εξουθένωσης. Ξέρω ότι προκαλεί ζημιά, αλλά βλέπετε, είναι ο μόνος τρόπος για να αποκτήσω αυτό το αντικείμενο, και όλοι οι άλλοι κάνουν το ίδιο. Το να πράξω διαφορετικά είναι κάτι που δεν μπορώ να κάνω μόνη. Και, στην τελική, δεν φταίμε εμείς.

5. Apology (Denial)

It didn't seem like much initially, buying it. I knew it wasn't essential. I knew I'd only have it a short while before I'd throw it out, or it would break, or I'd be bored with it. I knew it had more packaging than seemed necessary for such a small item. But there was the thrill of a new thing in its clean packaging. The purchase was put away or taken out... and a meal happened, or a party, or a job accomplished, or a gift, or a small diversion, or a way to take care of ourselves, or a way to take care of others...

And there is pride in that and even joy, or there is at least the sense that the task was accomplished, as it must, the dinner was made. Or maybe there is guilt at our indulgence. Or maybe, usually, there is no thought at all. No feeling whatsoever. Our minds are elsewhere and can't be bothered. I didn't even see what I'd purchased or what I'd thrown away. And I certainly don't remember it anymore. I'm irritated at the very thought that this might present a problem, and frustrated that it was mentioned to me – why should I stand accused? There is anger. There is the sense of being overwhelmed. I know it is causing damage, but you see, it's the only way to get this item, and everyone else does it too. To do it differently is a task beyond anything I can do alone. And it really isn't our fault.

2021, το έτος της διατήρησης όσων συνήθως πετιούνται.

Ήταν μια μικρή αλλαγή στις συνήθειές μας – πλέναμε τα σκουπίδια και να τα φυλάγαμε. Τα κρύψαμε όλα πολύ καλά, σε σακούλες έξω στον κήπο. Μόνο όταν η χρονιά μπήκε στο δεύτερο μισό της και ο σωρός των σκουπιδιών γινόταν όλο και πιο ογκώδης, άρχισα να καταγράφω σποραδικά τις σκέψεις μου. Κάτι στο βάρος του έμοιαζε με συμβόλαιο που είχα υπογράψει.

2021, the year of retaining what is normally discarded.

It was a small change in our habits – to wash the trash and save it. We hid it all pretty well in bags outside in the garden. Only as the year settled into its second half, and the pile of trash grew more unwieldy, did I start sporadically to record my thoughts. Something about its weight felt like a contract I'd made.

Σεπτέμβριος 2021

Έχουν περάσει εννέα μήνες
από τότε που ζήτησα από τα
μέλη της οικογένειάς μου
να κρατήσουν τα σκουπίδια τους...

September 2021

Nine months have passed
since I asked my family
to save their trash...

Οι ερωτήσεις προέρχονται από το Ερωτηματολόγιο Οικολογικού Πένθους (EGriQ), το Ερωτηματολόγιο Οικολογικού Άγχους (EAQ) και το Ερωτηματολόγιο Οικολογικής Ενοχής (EGuiQ-II)*

Πρόκειται για μονοδιάστατα ερωτηματολόγια, όπου υψηλότερη βαθμολογία υποδηλώνει πιο έντονο οικολογικό πένθος, άγχος ή ενοχή.

Questions drawn from the Ecological Grief Questionnaire (EGriQ), the Eco-Anxiety Questionnaire (EAQ), and the Eco-Guilt Questionnaire (EGuiQ-II)

These are unidimensional questionnaires, where a higher score indicates higher eco-grief, anxiety or guilt.

* "The psychological consequences of the ecological crisis: Three new questionnaires to assess eco-anxiety, eco-guilt, and ecological grief," *Climate Risk Management*, Volume 37, 2022 10041. Csilla Ágoston, Róbert Urbán, Bence Nagy, Benedek Csaba, Zoltán Kőváry, Kristóf Kovács, Attila Varga, Andrea Dúll, Ferenc Mónus, Carrie A. Shaw, Zsolt Demetrovics.

	Strongly disagree	Somewhat disagree	Somewhat agree	Strongly agree
I very often feel that what I do for the environment is not enough, because it cannot balance other negative behaviors.	1	2	3	4
At times I feel some personal responsibility for the problems and unfolding impacts of climate change and environmental pollution.	1	2	3	4
I blame myself for often behaving in an environmentally destructive way in situations where it could have been avoided.	1	2	3	4
I experience some guilt over the fact that my family and friends' lifestyles and consumption patterns are in part responsible for the unfolding impacts of climate change.	1	2	3	4
I often feel like a hypocrite when it comes to environmental action.	1	2	3	4
I feel guilty for not paying enough attention to environmental issues.	1	2	3	4
It makes me feel uneasy that I am part of a system that is amplifying the ecological crisis.	1	2	3	4
It makes me sad that I don't see many of the plants and animals I used to see often.	1	2	3	4
The reality of climate change makes me sad, because I feel as if the beauty of the place where I live is being stolen from me.	1	2	3	4
I am not comforted by the thought that nature can regenerate itself to some extent, because what we have destroyed will never return.	1	2	3	4
Watching videos of the destruction of the environment makes me cry.	1	2	3	4
I worry about the next generation, because they will be drastically affected by pollution and climate change.	1	2	3	4
It is frustrating that we elect decision makers who do not seriously consider the work of climate scientists/ environmental experts.	1	2	3	4
It makes me angry that many people fail to do even the most basic things to protect the environment.	1	2	3	4
It really upsets me to see how animals are suffering because of environmental pollution.	1	2	3	4
It upsets me that there seems to be so little that I can do to address environmental problems such as climate change.	1	2	3	4
I have a sense of hopelessness and despair when I think about climate change.	1	2	3	4
I'm worried that my generation will live to see the Earth destroyed.	1	2	3	4
I worry that every decision I make will result in something harmful to the environment.	1	2	3	4
Thoughts of climate change often distract me from my current tasks.	1	2	3	4
Climate change has undermined the future I'd imagined for myself when I was a child.	1	2	3	4
It makes me angry that eco-friendly alternatives for many products are not available or are difficult to obtain.	1	2	3	4
Climate change has brought about such significant changes that I'm afraid of summer.	1	2	3	4
I'm so scared that the future will be unbearable because of climate change that if I had to decide right now whether to start a family, I wouldn't have any children.	1	2	3	4
New information makes me unsure whether my eco-friendly habits are really beneficial for the environment.	1	2	3	4
I panic when I think of global waste.	1	2	3	4

Οκτώβριος 2021

Θέλω να σας μιλήσω για υλικά που μοιάζουν ασήμαντα – αλουμινένια πώματα από σωληνάρια οδοντόκρεμας, σκισμένες γωνίες από πλαστικές σακούλες ή συσκευασίες χυμών, θραύσματα από παλιωμένα ή φθηνά κουτιά αποθήκευσης ή παιχνίδια, κομμάτια πλαστικού περιτυλίγματος... Αντικείμενα μικρά και άχρηστα, που βρίσκονται σχεδόν στο περιθώριο της αντίληψης. Αλλά γίνονται σημαντικά όταν πολλαπλασιάζονται επί ένα εκατομμύριο. Φανταστείτε, σε μια μόνο ημέρα, τον παγκόσμιο αντίκτυπο των ασήμαντων απορριμμάτων. Καθώς αυτά τα πράγματα είναι μικρά –καθημερινά θραύσματα ασχήμιας ως υποπροϊόντα μιας βραχύβιας ευκολίας– και επειδή τα πετάμε αμέσως μόλις τα προσέχουμε, ξεχνιούνται σύντομα, αλλά δεν παύουν να υπάρχουν.

October 2021

I want to speak to you of seemingly insignificant materials – the aluminium seals on toothpaste, torn corners off a plastic bag or juice pack, fragments from worn or inexpensive storage bins or toys, slivers of plastic wrap... Small and useless items, hardly *there* enough to be considered. But enough to be significant when multiplied by a million. Imagine, on a single day, the global impact of insignificant pieces of trash. As these things are small –daily fragments of ugliness as a by-product of short-lived convenience– and because we throw them away the moment we notice them, they are soon forgotten, even as they do not cease to be.

9 Ιανουαρίου 2022

Έγινε. Κρατήσαμε τα σκουπίδια ολόκληρου του 2021.

January 9, 2022

Done. We've saved our trash for the entire year of 2021.

1 Φεβρουαρίου 2022

Τα σκουπίδια μου συγκεντρώθηκαν έξω από το σπίτι, σε σημείο που δεν μπορούσαμε να τα δούμε. Δεν τα βλέπουμε, άρα δεν τα σκεφτόμαστε. Θυμάμαι πως όταν βάζαμε τα σκουπίδια σε σακούλες ένα ένα, η κάθε σακούλα δεν φαινόταν να ζυγίζει πολύ. Ήμουν σίγουρη ότι μπορούσα να διαμορφώσω το περιεχόμενό της σε κάτι που θα μπορούσα να μεταφέρω. Αλλά καθώς βγάζω τα σκουπίδια από την κρυψώνα τους αυτό το απόγευμα Σαββάτου, εκτιμώ διαφορετικά τη μάζα τους. Οι σακούλες είναι βαριές. Και καθώς γράφω αυτή τη φράση, συνειδητοποιώ ότι το βάρος τους είναι και ψυχικό.

Αυτή την απωθημένη μάζα, θέλω να την απωθήσω περισσότερο. Αλλά έχει φτάσει η ώρα για ωμή ειλικρίνεια. Πρέπει να συνεχίσω. Πρέπει να συνεχίσουμε.

February 1, 2022

My trash has been stored outside the house in a spot where we couldn't see it. Out of sight, out of mind.

In my memory, as we'd bagged the trash one by one, each bag didn't seem to weigh much. I felt sure I could shape its contents into something I could carry. But pulling the garbage out of its hiding place this Saturday afternoon, I judge the mass differently. The bags are heavy. And writing this now, I realize they are also psychically heavy.

That repressed mass – I want to repress it further. But this is the time for ruthless honesty. I will have to go on. We will have to go on.

10 Μαρτίου – Διαλογή σκουπιδιών στο Μουσείο

Έχω αρχίσει να εξετάζω κάθε κομμάτι από τα σκουπίδια μου για να το προσδιορίσω και να το ταξινομήσω ανά υλικό. Μαζί μου είναι η Νάντια Ελγκαζάρ. Η Νάντια φοράει γάντια – τα σκουπίδια έχουν μούχλα, αλλά είναι ως επί το πλείστον «καθαρά». Τη Νάντια, ωστόσο, επιβαρύνει η πρόσθετη δυσφορία ότι δεν πρόκειται για τα δικά της σκουπίδια. Αμέσως συνειδητοποιεί πόσο προσωπικό χαρακτήρα έχει αυτή η διαδικασία. Αποκτά απρόσκοπτη πρόσβαση στις συνήθειες και τις αδυναμίες της οικογένειάς μου. Όταν πετάμε τα σκουπίδια μας, απωθούμε περισσότερα. Όντας συνήθως άτομο με επίγνωση των προσωπικών ορίων, φαντάζομαι όλες τις πληροφορίες που μπορεί να αντλήσει κανείς από τα περιεχόμενα των απορριμμάτων μου. Αλλά ίσως, αν έρθετε πιο κοντά, να δείτε κι εσείς τις ιδιαιτερότητές μου και να τις αντικαταστήσετε με τις δικές σας.

Όταν δουλεύουμε, παρατηρώ ότι κάποιοι άνθρωποι σχεδόν ντρέπονται που αγγίζουν τα σκουπίδια μας με αυτόν τον τρόπο. Στρέφουν το βλέμμα τους αλλού.

March 10 – Sorting Trash in the Museum

I have begun to examine every single piece of my trash to identify and sort it by material. I am joined by Nadia Elgazar. Nadia wears gloves – the trash is musty, but for the most part it is 'clean.' For Nadia, however, it has the added discomfort that this is not her trash. Instantly she realizes how intimate this is. She has unfiltered access to my family's habits and failings. We repress more than trash when we throw it away. Normally a privacy-conscious person, I imagine all the information to be gathered by the contents of my waste. But maybe, if you come close, you will see my specificities and replace them with your own.

When we are working, I notice how some people are almost embarrassed for me, touching trash in this way. They turn their gaze away.

24 Μαρτίου

Η συνεργάτιδά μου από το τμήμα Περιβαλλοντικών επιστημών, Χριστίνα Μαρούλη, ήρθε για να μιλήσουμε για σκουπίδια. Καθόμαστε στο πάτωμα, σε μακριούς διαδρόμους με ταξινομημένα πλέον υλικά. Οργανωμένη, η αδιαμφισβήτητη υλικότητά του δίνει την εντύπωση εν δυνάμει γλυπτού. Τακτοποιημένες στοίβες από πολυπροπυλένιο ή Tetrapack. Μια ετερόκλητη συλλογή άβολων αντικειμένων: από σφουγγαρίστρες, οδοντόβουρτσες και οδοντικό νήμα μέχρι ακτινογραφίες, υλικά εδαφοκάλυψης και χυτό πολυστυρένιο για την προστασία ηλεκτρονικών συσκευών.

Εκθέτω στη Χριστίνα μια σειρά από προβλήματα που δυσκολεύουν την κατηγοριοποίηση. Εξετάζουμε αντικείμενα που αποτελούνται από διαφορετικά στρώματα αλληλένδετων υλικών, όπως το καπάκι ενός μπουκαλιού βότκας. Διερωτώμαι για την πολυπλοκότητα του σχεδιασμού του –ένα τέλειο πάντρεμα εξειδικευμένης λειτουργίας και μορφής– και απελπίζομαι για το πόσο ανέφικτο θα ήταν να ανακυκλωθεί. Τρίβουμε τα υλικά ανάμεσα στα δάχτυλά μας για να εκτιμήσουμε την ελαστικότητά τους. Παρατηρώ πώς η αίσθηση της αφής μας γεμίζει με πληροφορίες. Αρχίζω να καταλαβαίνω τη διαφορά μεταξύ πολυαιθυλενίου υψηλής πυκνότητας και τερεφθαλικού πολυαιθυλενίου με την αφή.

March 24

My colleague from Environmental Sciences, Christina Marouli, arrived to talk trash. We sit on the floor along long aisles of now-sorted material. Organized, its undeniable materiality makes an impression as potential sculpture. Structured stacks of Polypropylene or Tetrapack. A motley collection of unwieldy items – from mop heads, toothbrushes and dental floss to x-rays, landscape fabric and molded polystyrene to protect electronics.

I present Christina with a series of problems that defy categorization. We look at objects made from different layers of interlocking materials – like the top of a bottle of vodka. I wonder at the complexity of its design –such a marriage of specific function and form– and despair at how utterly impossible it would be to recycle. We rub materials between our fingers to assess their elasticity. I note how the sense of touch fills us with information. I am beginning to understand the difference between High Density Polyethylene and Polyethylene Terephthalate by touch.

Πρόβλημα... συσκευασίες αλουμινίου για τρόφιμα και προϊόντα περιποίησης σώματος με τοξική πλαστική επένδυση. Κι αυτά, επίσης, είναι αδύνατο να ανακυκλωθούν.

Problem... aluminium packages for food and body care with toxic plastic lining. Also impossible to recycle.

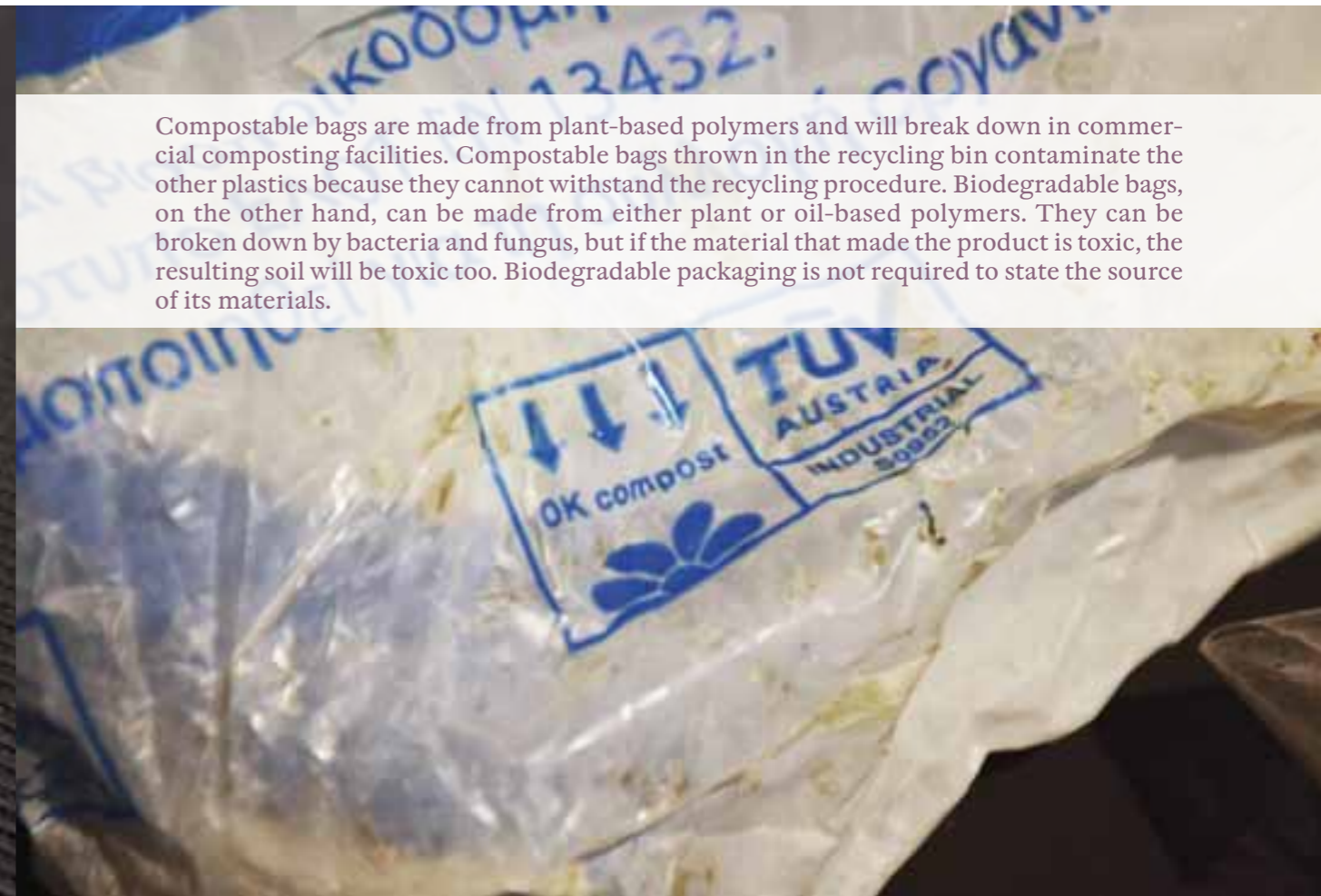
Πρόβλημα... συσκευασίες fast food με τοξική επένδυση (κατηγορίας PFAS) ανθεκτική στο νερό και το λίπος. Ορατή μόνο τώρα που έχει 'γεράσει'^α.

Problem... fast-food packaging with toxic (PFAS class) water/grease-proof lining. Only visible now that it has aged.

Πρόβλημα... υλικά που βρίσκονται μέσα σε άλλα υλικά... θα αντέξουν εκατοντάδες χρόνια.

Problem... materials housed inside other materials...will last hundreds of years.

Compostable bags are made from plant-based polymers and will break down in commercial composting facilities. Compostable bags thrown in the recycling bin contaminate the other plastics because they cannot withstand the recycling procedure. Biodegradable bags, on the other hand, can be made from either plant or oil-based polymers. They can be broken down by bacteria and fungus, but if the material that made the product is toxic, the resulting soil will be toxic too. Biodegradable packaging is not required to state the source of its materials.

Πρόβλημα... οι σακούλες με την ένδειξη OK compost χρειάζονται βιομηχανική εγκατάσταση για να διασπαστούν. Αν δεν απομονωθούν, μολύνουν τις ροές ανακύκλωσης.

Problem... OK compost bags need an industrial facility to break down. Unsorted, they contaminate recycling streams.

31 Μαρτίου

Αρχαιολογική έρευνα των ιχνών που αφήνω

Βρίσκω ένα μικρό χαρτί που θα έπρεπε να παραμείνει μυστικό... συνταγές και λογαριασμούς, όχι ενθύμια ερώτων ή καταγραφές των ονείρων μου αλλά μάσκες, μπουκαλάκια απολυμαντικών για τα χέρια, αυτοδιαγνωστικά τεστ και τα αλουμινένια/πλαστικά περιτυλίγματά τους.

March 31

Archaeological survey of the traces I leave

I find a scrap of paper that ought to remain private...prescriptions and bills, not the relics of love or the exposure of my dreams but masks, bottles of hand sanitizers, self-tests and their aluminium/plastic wrappers

Η μονοτονία της κατανάλωσης
Τα ίδια προϊόντα, ξανά και ξανά...
φαγητού, καθαριότητας, μικρών διασκεδάσεων.
Που και που κάποιο παιχνίδι. Μια νέα συνταγή.
Μια διαφοροποίηση στα απορρίμματα.
Μια ανάμνηση από κάτι διαφορετικό.

The monotony of consumption
The same products again and again...
of eating, cleaning, small amusements
Now and then a toy. A new recipe. A variation in the waste.
A memory of something different.

16 Μαΐου

Σήμερα γράψαμε τον ήχο μαζί με τον Tim Ward για το φιλμ
Αντιλαμβανόμαστε τα υλικά μέσω της ακοής μας. Άκου...

May 16

Today I recorded sound with Tim Ward for the film.
We also understand material through our ears. Listen...

LDPE decompressing

Air rushing through PVC

Polypropylene decompressing

Cling wrap (PVC) decompressing

Unidentified composites

Various Aluminium

25 Μαΐου

Συναντήθηκα με μια ομάδα ανθρώπων από το ΕΜΣΤ για μια κλειστή συζήτηση σχετικά με τις επιθυμίες μας για τα παιδιά μας και τις ανησυχίες μας για το περιβάλλον. Συνεργάστηκα με την Ελισάβετ Ιωαννίδη από το τμήμα εκπαίδευσης του μουσείου. Σίγουρα είναι παράξενο να ξεκινάμε έναν διάλογο για πολύ προσωπικές επιθυμίες και φόβους μέσα σε ένα επαγγελματικό περιβάλλον. Παρόλα αυτά, ίσως οι χώροι εργασίας να γίνονταν πιο συνεργατικοί και αποδοτικοί αν είχαμε δυνατότητα χρόνου για ειλικρινή συζήτηση σχετικά με τα πράγματα που μας ενδιαφέρουν περισσότερο.

May 25

I met with a team from ΕΜΣΤ for a closed discussion about our wishes for our children and our concerns for the environment. I worked with Elisabeth Ioannides from the museum's educational department. Of course, it is weird to enter a dialogue about very personal desires and fears within a professional environment. And yet, perhaps workplaces might become more cooperative and focused when we are able to have time for honest conversations about the things that matter to us the most.

4. Διαπραγμάτευση

Αν... θα σηκώσουμε τα μανίκια μας και θα αναλάβουμε το βάρος, γιατί κάποιος πρέπει να το κάνει. Τώρα. Όχι αργότερα, γιατί τότε θα είναι πολύ αργά και ό,τι κι αν κάνουμε δεν θα είναι αρκετό. Έτσι, φοράμε τις γαλότσες μας και μπαίνουμε κατευθείαν μέσα στη λάσπη για να σταματήσουμε την εκωρραγία αιμορραγία των πόρων που ξεχύνονται, που μολύνουν. Πιέστε το χέρι σας κατευθείαν στη φλέβα να διακόψετε το αίμα που χύνετε. Ακριβώς μέσα στη φρίκη. Ψάξτε για την **αιμ...ορΓΗ** και πώς θα μπορούσε να γραφτεί. Δεν συνδέονται τώρα το αίμα με την γη, γήινα πλάσματα; Για να μη χάσουμε αυτό το όμορφο, γεμάτο κύτταρα σώμα, αυτή την παγκόσμια χαρά. Αν... αγαπήσουμε, θα συνεχίσει να υπάρχει; Πρέπει να προσπαθούμε τώρα, μέσα στη βαθιά νύχτα. Παράσιτα που προστατεύουν τον ξενιστή μας. Έπειτα... όλα αυτά πρέπει να επουλωθούν, για όλους όσους αγαπώ ή θα αγαπούσα. Έπειτα... το παιδί μου. Πρέπει να προστατέψω το παιδί μου.

4. Negotiation

If... we will roll up our sleeves and carry the burden, because someone must. Someone now. Not later before it is later, before it is too little too late. And so we put boots on and step directly into the muck to stop the ~~havemorrhage~~ hemorrhage of resources spilling, contaminating. Reach your hand hard to the vein to make the blood stop pouring out. Right into the horror. Look up homeorage, and how to spell it. Aren't rage and home bound together now, earthlings? To not lose this beautiful cell-laden body, this world joy. If... we will love, will it, still? We must be trying now, deep into the night. Parasites protecting our host. Then... this everything must be healed for everyone that I love or would. Then... my child. I must protect my child.

15 Ιουνίου

Φυσικά και υπήρχαν απόβλητα που προέκυψαν κατά την προετοιμασία της έκθεσής μου. Χάρτινα καλύμματα για τους πάγκους ζωγραφικής, πλαστικό περιτύλιγμα με φυσαλίδες που αγκάλιαζε τις οθόνες. Μια αφθονία υλικών που χρησιμοποιήθηκαν μια φορά και στη συνέχεια πετάχτηκαν.

Τα έβαλα στον σωρό των σκουπιδιών μου για το 2022.

16 Ιουνίου – Εγκαίνια της έκθεσης

Πέρασα όλη τη μέρα μέχρι αργά τη νύχτα δουλεύοντας στο μουσείο. Αυτό επέφερε κάποια πρακτικά προβλήματα. Το πρόγραμμά μου καθυστέρησε και αναγκάστηκα να παραγγείλω φαγητό απ' έξω... ένα χάρτινο ποτήρι με πλαστικό καπάκι, ένα κουτί από χαρτόνι με επένδυση από κερωμένο (;) χαρτί. Αργότερα, το βράδυ... 2 πλαστικά μπουκάλια χυμού για τον γιο μου κι εμένα, 3 κουτάκια μπύρας κατά τη διάρκεια των εγκαινίων, ένα διαφανές, εύθραυστο πλαστικό ποτήρι για το κοκτέιλ μου.

Ανάμεσα στο πλήθος των εγκαινίων, είδα... *χιλιάδες* πλαστικά ποτήρια.

Έφερα τις συσκευασίες των τροφίμων μου στο σπίτι για να τις πλύνω και να τις προσθέσω στον σωρό του 2022.

June 15

Of course there was waste produced from setting up my own exhibition.

Cardboard floor coverings for painting benches, plastic bubble wrap that protected the monitors. A mass of material used once and discarded.

I've put them in my garbage pile for 2022.

June 16 – Exhibition opening

I spent the whole day and late into the night working at the museum. This presented practical problems. My schedule was delayed, and I was forced to order takeout food... a paper cup and plastic lid, a cardboard box, a wax(?) paper lining. Later in the evening... 2 plastic bottles of juice for my son and me, 3 cans of beer during the opening, a clear, brittle plastic cup for my cocktail.

At the crowded opening, I saw... *thousands* of plastic cups.

I brought my food packaging home to wash and will add it to the pile of 2022.

18 Ιουνίου

Κάθε πάγκος εργασίας φιλοξενεί διαφορετικό υλικό. Η Νάντια κι εγώ καθόμαστε σε ένα μακρύ τραπέζι με πλαστικά. Το Νόρι καταλαμβάνει τον κεντρικό πάγκο με αντικείμενα από χαρτί, τεμαχισμένα και εμποτισμένα σε νερό ή στριμμένα σε κορδόνι. Η Βάγκυ Σέκιφου εργάζεται σε έναν πάγκο μπροστά σε ένα χάος από ταξινομημένα, ετερόκλητα προβλήματα – λάστιχα για μάσκες, κορδέλες, σπασμένα πλαστικά παιχνίδια. Στον πάγκο με τα μέταλλα, ο Πέτρος αναλύει και ταξινομεί τα υλικά, συγκεντρώνοντας μεταλλικά καπάκια από κονσέρβες ντομάτας ή δαχτυλίδια από κουτάκια μπίρας. Η διαρρύθμιση τα κάνει όλα ξαφνικά προσιτά. Αντί να αηδιάζουν με τα αντικείμενα, οι επισκέπτες αισθάνονται την παρόρμηση να τα αγγίξουν. Οι άνθρωποι κάθονται και αρχίζουν να μαστορεύουν. Συνήθως αρχίζουν να σκέφτονται με τα χέρια τους...

June 18

Our work tables are laid out by material. Nadia and I sit at a long table of plastics. Nori manages the central table with paper-based items, shredded and soaking in water, or twisted into cord. Vaggi works at a table with a mess of sorted, miscellaneous problems – elastic mask strings, ribbons, broken plastic toys. On a table with metal, Petros breaks down and sorts the material, gathering the metal rims from tomato tins, or the tops from beer cans. The layout makes it all suddenly accessible. Rather than being disgusted, visitors feel compelled to touch things. People sit down and start crafting. Usually they start thinking with their hands...

15 Ιουνίου

Κορωνοϊός... Κατά την απουσία μου, οι συνεργάτες, Νόρι, Νάντια, Πέτρος, και Βάγκυ, δούλεψαν πολύ και ανακάλυψαν κι άλλα.

Με τον σπάγκο που ανέκτησε από δικτυωτές συσκευασίες για κρεμμύδια, η Βάγκυ έραψε τις μπλε νοσοκομειακές μάσκες που φορούσαμε σε όλη τη διάρκεια της πανδημίας. Η Νάντια έφτιαξε ένα απίστευτα γερό σχοινί από σακούλες σκουπιδιών για να το χρησιμοποιήσει σε εφαρμογές στήριξης βάρους και σύνδεσης. Το Νόρι έχει ανακυκλώσει μάζες χαρτιού – μια τεχνική που έμαθαν μόλις πρόσφατα. Υπάρχουν πλέον πολλά φύλλα από σκληρό ροζ χαρτί και ελπιδοφόρα πειράματα με σκοπό την κατασκευή ενός χάρτινου χιτώνα. Ο Πέτρος έχει βάλει τα δυνατά του για να τσαλακώσει και να πατικώσει κονσερβοκούτια με ακρίβεια, ώστε να δημιουργήσει συνδέσεις μεταλλικών μερών που θυμίζουν πανοπλία. Επιστρέφω γεμάτη ευγνωμοσύνη για την ομάδα μου. Η δύναμή τους δίνει ζωή στο δωμάτιο και, παρά την ασχήμια των υλικών, η ύπαρξη συλλογικής προσπάθειας φαίνεται να φτιάχνει τη διάθεση του κοινού.

Βλέπω πώς τα ίδια τα υλικά έχουν γίνει δάσκαλοι γι' αυτούς.

June 15

Covid... In my absence, Nori, Nadia, Petros and Vaggi have labored much and discovered more.

With the string she recuperated from onion bags, Vaggi has stitched together the blue hospital masks we've worn throughout the pandemic. Nadia has transformed garbage bags into incredibly strong rope to use in weight-bearing and binding applications. Nori has recycled masses of paper – a technique they have just learned. There are now many sheets of textured pink paper and promising experiments toward a paper tunic. Petros has worked with precision to break down and flatten cans and to create armor-like joinings of metal parts. I return feeling grateful to them. Their strength animates the room, and, in spite of the ugly materials, the viewers seem uplifted by the presence of collective effort.

I see how the materials themselves have been teachers to them.

17 Ιουλίου

Βασικό μου μέλημα είναι να δημιουργήσω ένα σακίδιο πλάτης από σκουπίδια που να μπορεί να μεταφέρει όλο αυτό το βάρος. Με δυσκολεύει το υπαρκτό πρόβλημα των συνδετικών στοιχείων και των σκελετών, σε αντίστιξη με το χάος των σκουπιδιών. Μερικές φορές, ξαφνικά, μπορώ να αναπροσδιορίσω με τη φαντασία μου αυτό που βλέπω. Υπάρχουν στιγμές που νιώθω ευτυχία απλώς ανακαλύπτοντας λειτουργικότητα εκεί που προηγουμένως έβλεπα μόνο σκουπίδια. Βυθίζομαι στο τώρα, δίνω υλική μορφή σε αυτή την μεταβολή αντίληψης.

Αλλά κατόπιν σηκώνω τα μάτια μου για να επιθεωρήσω ένα δωμάτιο γεμάτο σκουπίδια και υπολογίζω τον χρόνο που έχω μπροστά μου.

July 17

My core concern is to create a backpack out of trash that is capable of carrying all this weight. I'm burdened with the real problem of fasteners and support structures in contrast to the mess of garbage. Sometimes, suddenly, I can re-imagine what I'm seeing. There are moments when I feel happiness from simply discovering functionality where before I had only seen trash. I immerse myself in the now, giving physical form to this shift in perception.

But then I raise my eyes to scan a room piled high with waste, and measure the time ahead.

Αναδύεται ένας στόχος: να βρεθεί ισορροπία μεταξύ λειτουργίας, μορφής και του να παραμείνουν τα υλικά όπως είναι... Αφήστε τα σκουπίδια να παραμείνουν σκουπίδια. Αντισταθείτε στον πειρασμό να τα εξωραΐσετε, που είναι η φυσική παρόρμηση του τεχνίτη που έχει περάσει τόσες ώρες παρατηρώντας λεπτομέρειες.

A goal: find the balance between function, form, and letting the materials remain themselves... Let trash still be trash. Resist the temptation to make it pretty, which is the natural impulse in the crafter who has spent so many hours noticing details.

21 Ιουλίου

Θέλω να εμποδίσω το πλαστικό να εισχωρήσει στο δέρμα μου. Νιώθω τα δάχτυλά μου μουδιασμένα. Κλειστά.

I want to block plastic from leaching into my skin. My fingertips feel dull. Closed.

July 21

Οι λεπίδες, επίσης, στομώνουν από το πλαστικό. Τίποτα δεν κόβει πια. Αισθάνομαι εξουθενωμένη από τα επακόλουθα της αρρώστιας μου και τον τεράστιο όγκο δουλειάς που έχω μπροστά μου.

Blades are also dulled by plastic. Nothing cuts anymore
I do feel fatigued from the aftermath of my illness and the sheer mass of work before me.

9 Αυγούστου

Μια ήσυχη μέρα· μόνη με τα σκουπίδια μου και την αδιαμφισβήτητη υλικότητά τους.

August 9

A quiet day alone with my trash and its undeniable materiality.

Γλυπτική για τα ενεργά συστατικά της.
Υλικά για τις ενεργειακές τους δυνατότητες και τις ενεργειακές διεργασίες που τα διαμόρφωσαν.
Γλυπτική για το χημικό της μέλλον, για τη θέση της στον χρόνο σε κατάσταση διαρκούς αλλαγής.
Γλυπτική και επιπτώσεις.

Sculpture for its active principles.
Material for its energetic potential and the energetic processes that formed it.
Sculpture for its chemical future, for its place in time in a state of change.
Sculpture and consequences.

Το πολυστυρένιο έχει ηλεκτροστατικές ιδιότητες
Κολλάει στα χέρια και το μαχαίρι μου
Μικροσφαιρίδια πολυστυρενίου
Υποθέτω ότι κολλάνε επίσης στο εσωτερικό της μύτης και των πνευμόνων μου.

Polystyrene has electrostatic qualities
It sticks to my hands and knife
Microbeads of polystyrene
I suppose it sticks to the inside of my nose and lungs too.

20 Αυγούστου

Θυμάμαι όταν ξεδιάλεγα τα σκουπίδια – κάθε βράδυ που έφευγα, μου φαινόταν ότι είχα φορτίσει το σώμα μου με ένα φορτίο στατικού ηλεκτρισμού. Δεν το σκεφτόμουν πολύ – ήταν απλώς ενοχλητικό. Τώρα αναρωτιέμαι αν οφειλόταν στην επαφή των χεριών μου με τα πλαστικά.

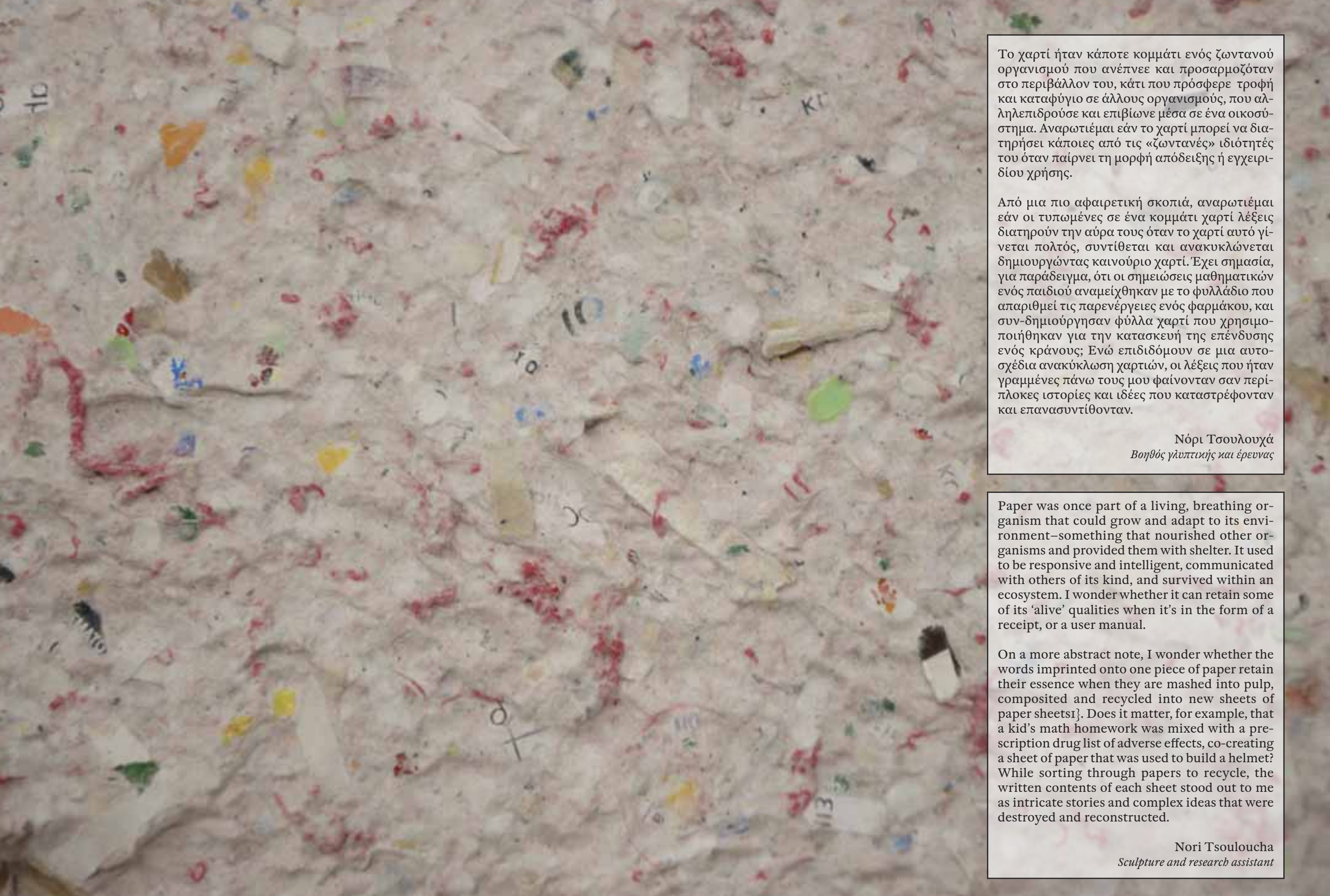
Αν το πλαστικό είναι τόσο πρόθυμο να συνδεθεί μαζί μου, σκεφτείτε τις συνέπειες όταν τα μικροπλαστικά θα είναι παντού.

August 20

I remember that when I was sorting the trash – as I left each evening, I seemed to have loaded an electrostatic charge in my body. I didn't think much about it. It was just annoying. Now I wonder if it was because of handling the plastic.

If plastic is so eager to bond with me – think of the implications when microplastics are everywhere.

Το χαρτί ήταν κάποτε κομμάτι ενός ζωντανού οργανισμού που ανέπνεε και προσαρμοζόταν στο περιβάλλον του, κάτι που πρόσφερε τροφή και καταφύγιο σε άλλους οργανισμούς, που αλληλεπιδρούσε και επιβίωνε μέσα σε ένα οικοσύστημα. Αναρωτιέμαι εάν το χαρτί μπορεί να διατηρήσει κάποιες από τις «ζωντανές» ιδιότητές του όταν παίρνει τη μορφή απόδειξης ή εγχειριδίου χρήσης.

Από μια πιο αφαιρετική σκοπιά, αναρωτιέμαι εάν οι τυπωμένες σε ένα κομμάτι χαρτί λέξεις διατηρούν την αύρα τους όταν το χαρτί αυτό γίνεται πολτός, συντίθεται και ανακυκλώνεται δημιουργώντας καινούριο χαρτί. Έχει σημασία, για παράδειγμα, ότι οι σημειώσεις μαθηματικών ενός παιδιού αναμείχθηκαν με το φυλλάδιο που απεριθμεί τις παρενέργειες ενός φαρμάκου, και συν-δημιούργησαν φύλλα χαρτί που χρησιμοποιήθηκαν για την κατασκευή της επένδυσης ενός κράνους; Ενώ επιδιδόμενοι σε μια αυτοσχέδια ανακύκλωση χαρτιών, οι λέξεις που ήταν γραμμένες πάνω τους μου φαίνονταν σαν περίπλοκες ιστορίες και ιδέες που καταστρέφονταν και επανασυντίθονταν.

Νόρι Τσουλουχά
Βοηθός γλυπτικής και έρευνας

Paper was once part of a living, breathing organism that could grow and adapt to its environment—something that nourished other organisms and provided them with shelter. It used to be responsive and intelligent, communicated with others of its kind, and survived within an ecosystem. I wonder whether it can retain some of its ‘alive’ qualities when it’s in the form of a receipt, or a user manual.

On a more abstract note, I wonder whether the words imprinted onto one piece of paper retain their essence when they are mashed into pulp, composited and recycled into new sheets of paper sheets}. Does it matter, for example, that a kid’s math homework was mixed with a prescription drug list of adverse effects, co-creating a sheet of paper that was used to build a helmet? While sorting through papers to recycle, the written contents of each sheet stood out to me as intricate stories and complex ideas that were destroyed and reconstructed.

Nori Tsouloucha
Sculpture and research assistant

Το να γίνεσαι μάρτυρας των «αρχαιολογικών κατάλοιπων» της οικογένειας της καλλιτέχνης έμοιαζε κατ' αρχάς με εισβολή στην προσωπική τους ζωή. Κοιτάζοντας πίσω σήμερα, συνειδητοποιώ ότι έχω απωλέσει την ευαισθησία ως προς αυτό που εκπροσωπούν τα απορρίμματα και πλέον εστιάζω στις υλικές δυνατότητες επανάχρησής τους.

Σήμερα, οι ψυχολογικές επιπτώσεις αναδύονται κυρίως όταν φεύγω από τον χώρο εργασίας. Αφού έχω δει και μεταχειριστεί τη συσκευασία ως υλικό χειροτεχνίας επί τέσσερις ή και πέντε ώρες, μου φαίνεται ενοχλητική και απώθητική, εκτός τόπου, όταν τη βλέπω στον «έξω κόσμο» – ιδίως όταν χρησιμοποιείται για προϊόντα που καταναλώνουμε όπως τρόφιμα και ποτά.

Νάντια Ελγκαζάρ
Βοηθός γλυπτικής και έρευνας

The act of witnessing the 'archaeological remnants' of the artist's family felt like an invasion into their personal lives at first. Looking back now, I realize that I have become desensitized to what the waste represents, and now see it for its physical potential for reuse.

Currently, the psychological effects come into play especially when I leave the workspace. After viewing and treating packaging as crafting material during each 4-5 hour session, I see packaging in the 'outside world' as out of place, disruptive, and repulsive – particularly when it is used for consumable products such as food and drink.

Nadia Elgazar
Sculpture and research assistant

Το αλουμίνιο και οι μεταλλικές κονσέρβες είναι πολύ αστραφτερά στο εσωτερικό τους, συχνά δε και στο εξωτερικό τους. Αυτό το απλό γεγονός είχε μια άμεση και συνεχή επίδραση στη σωματική και ψυχολογική μου κατάσταση. Ένωθα σαν να ζούσα σε έναν λαμπερό κόσμο από μέταλλο όπου οι επιπτώσεις της ανακλαστικής επιφάνειας στο οπτικό μου πεδίο δεν επρόκειτο να φύγουν ποτέ – μια αίσθηση ότι εργαζόμουν σε έναν αστραφτερό και δίχως τέλος βρόχο.

Το τεράστιο πλήθος από κονσέρβες στα απόβλητα μιας ολιγομελούς οικογένειας μού δημιούργησε αρνητικά συναισθήματα για την εξατομίκευση στο σχεδιασμό αυτών των προϊόντων, όχι μόνο λόγω της επαναλαμβανόμενης εργασίας αλλά και λόγω της ποσότητας των αποβλήτων που παράγουμε, χρησιμοποιώντας τόσες συσκευασίες.

Πέτρος Τατσιόπουλος
Βοηθός γλυπτικής και έρευνας

Aluminium and tinned metal packaging products are very shiny in their interior and sometimes on their exterior. This has had an immediate and prolonged effect on my somatic and psychological state. It has felt sometimes as if I were living in a shiny world of sharp metal, where the effects of the reflective surface will never go away – the feeling of working in a gleaming, endless loop.

The sheer number of cans found in a small family's waste gave me negative feelings about the individuation of portions. Not only because I had to work repetitively with the cans, but also in a wider sense, for the amount of waste we produce using so much packaging.

Petros Tatsiopoulos
Sculpture and research assistant

Γεια σου πολυαγαπημένο μου,

Πρόσφατα συνειδητοποίησα ότι η σχέση μας είναι τοξική. Μου ήταν πολύ δύσκολο να το παραδεχτώ, καθώς γνωριζόμαστε από την πρώτη μέρα που ήρθα σε αυτό τον κόσμο. Δεν μπορώ να πω ότι δεν ήσουν σημαντικό ή χρήσιμο για μένα. Η αλήθεια είναι ότι έχεις αυτή την ικανότητα να αλλάζεις τον κόσμο, κάτι που ήδη έχεις πετύχει. Όμως δεν μπορώ πραγματικά να προσδιορίσω αν η ύπαρξή σου μου κάνει καλό, μας κάνει καλό, πλέον. Οπότε, σκέφτομαι πολύ σοβαρά να διακόψουμε την σχέση μας, ανεξάρτητα από το πόσο εξαρτημένη είμαι από εσένα. Είναι που δεν με εντριγκάρουν πλέον οι τοξικές σχέσεις.

Δική σου,

Βάγκυ Σέκιφου
Βοηθός γλυπτικής και έρευνας

Hello darling,

Recently I realized that our relationship is toxic. It was hard for me to admit it because we have known each other since I came into this world. I cannot say that you were not useful or important to me. The truth is that you have this ability to change the world, which you've already achieved. But I cannot really define whether your existence can help me, us, anymore. So, I am thinking seriously of breaking up with you, no matter how much I am dependent on you. I'm not into toxic relationships anymore.

Yours,

Vaggi Sekifu
Sculpture and research assistant

21 Αυγούστου

Έπιασα κουβέντα με έναν επισκέπτη, έναν αρχαιολόγο ο οποίος μελετά τις κοινωνίες εξετάζοντας τα κεραμικά τους θραύσματα, τα βασικά κατάλοιπα που επιζούν στο πέρασμα του χρόνου. Αλλά από τη διαφορετική περιεκτικότητα σε ορυκτά και τα σχέδια αυτού του υλικού και μόνο, είναι δυνατόν να κατανοήσουμε τις εμπορικές διαδρομές και τη μεταποιητική παραγωγή ενός λαού, όπως και ορισμένες από τις αξίες του. Σκεφτείτε τι δώρα αφήνουμε στον μελλοντικό αρχαιολόγο – με το «αιώνιο» πλαστικό μας και με τα αντικείμενα μιας χρήσης που καταβρόχθισαν υλικά από όλο τον κόσμο! Τι θα καταλάβουν για την κοινωνία και τον πολιτισμό μας; Άραγε θα μας αναφέρουν με λόγια αγάπης στα βιβλία ιστορίας τους;

August 21

I chatted with a visitor, an archaeologist, who studies societies through their pottery shards, which are the primary remnants that survive the passing of time. But even through that one material, it is possible to understand, through their different mineral content and designs, the trade routes and manufacturing of a people and something of the values they had. Consider those gifts we are leaving to the future archaeologist – with our ‘forever’ plastics and disposable objects that devoured materials from around the world! What will they understand about our society and culture? Will we be written into their history books with loving eyes?

28 Αυγούστου

Κάποιος είπε, «ο κόσμος μας έχει γεμίσει σκουπίδια».
Είπα εγώ «είναι αλήθεια».
Μακάρι όμως να είχα πει: «Μήπως θα μπορούσε να γίνει αλλιώς;».

August 28

Someone said, “Our world has filled with trash.”
I said, “It’s true.”
But I wish I’d said, “Can it be different?”

9 Σεπτεμβρίου

Ορισμένοι επισκέπτες του μουσείου θεωρούν τις ποσότητες των σκουπιδιών μας πολύ μεγάλες – επειδή τα απορρίμματα μιας οικογένειας για ένα χρόνο είναι πολλά αν τα δεις όλα μαζί, αλλά και επειδή πιστεύουν ότι σε ατομική κλίμακα υπερκαταναλώνουμε. Ωστόσο, πολλοί αξιολογούν την ποσότητα ως μικρότερη από ό,τι περίμεναν, καθώς αναλογίζονται πόσα σκουπίδια παράγουν οι ίδιοι σε εβδομαδιαία βάση. Στη συνέχεια γίνονται συγκρίσεις σχετικά με τις κατά τόπους καταναλωτικές συνήθειες ή τις πολιτισμικές προσδοκίες για τις συσκευασίες, την ύπαρξη τοπικών εγκαταστάσεων ανακύκλωσης και τις συνέπειες της φορολογίας ή των περιορισμών στην ποσότητα των κατ' άτομο σκουπιδιών που ισχύουν σε ορισμένες χώρες σε σχέση με άλλες όπως η Ελλάδα, όπου λείπουν εντελώς.

September 9

Some museum visitors see the amount of our trash as very large – because any family's waste for a year is large if you see it all at once, but also because they believe we personally consumed a lot. However, many people see the amount as smaller than they expected, as they consider how much trash they themselves take out weekly. Comparisons are then made about national shopping habits, or cultural expectations for packaging, about the prevalence of local recycling facilities, and the effects of taxes or restrictions on the amount of personal garbage made in some countries vs. countries like Greece where there are none.

10 Σεπτεμβρίου

Ράβω ένα σάκο για τα θρυμματισμένα γυαλιά. Πώς αλλιώς μπορώ να ελπίζω ότι θα μεταφέρω το βάρος και τη μάζα των μπουκαλιών; Για να διαμορφώσω το σχήμα του έχω προσθέσει ενισχύσεις χρησιμοποιώντας τις πολύ γερές πλαστικές ετικέτες από τα μπουκάλια «οικολογικών» προϊόντων, πολυστυρένιο από συσκευασίες μανιταριών και τα ενισχυμένα μανίκια μιας παλιάς μπλούζας. Η πλαστική κλωστή έχει ανακτηθεί από τσουβάλια που περιείχαν καυσόξυλα.

September 10

Sewing a sandbag for the crushed glass. How else can I hope to carry the weight and mass of glass bottles?

I've sewn in reinforcements to constrain the form using the very strong plastic labels on bottles of "eco" products, polystyrene from mushroom packs, and the reinforced sleeves of an old t-shirt. The plastic thread is recuperated from bags that held firewood.

15 Σεπτεμβρίου

Αυτός ο σάκος μπορεί να μεταφέρει πολύ σπασμένο γυαλί. Ίσως πάρα πολύ για το σώμα μου. Ο Πέτρος έχει σπάσει μια ολόκληρη σακούλα σκουπιδιών με μπουκάλια ώστε να χωρέσουν σε μια μικρή τσάντα. 4 λίτρα γυαλιού. Υπολογίζουμε το βάρος τους σε περίπου 8 κιλά. Και πάλι μένουν πάρα πολλά για σπάσιμο. Οπότε, μιλάμε για 16-20 κιλά γυαλί.

Του πήρε πολλές ώρες σκληρής δουλειάς για να τα σπάσει όλα αυτά. Βλέπω ότι η δουλειά τον αποθαρρύνει.

September 15

This pack can carry a lot of broken glass. Maybe it is too much for my body.

Petros has broken a whole garbage bag of bottles so that it fits into a small bag. 4 litres of glass. We estimate about 8 kg. There is that much again and still more to crush. So, 16-20 kg of glass.

It took him many hours of hard labor to break this down. I see the work disheartens him.

30 Σεπτεμβρίου

Η χειρωνακτική δουλειά και οι επαναλαμβανόμενες εργασίες είναι κουραστικές, ψυχοφθόρες. Μέχρι και επικίνδυνες. Ιδιαίτερα όταν δεν υπάρχει ιδιοκτησία στην εργασία, δημιουργική πρωτοβουλία ή ουσιαστικός σκοπός. Ως κάποιος που ασχολείται εθελοντικά με τη χειροτεχνία, διαθέτω και τα τρία, έτσι κάθομαι υπομονετικά και δουλεύω – κουρασμένη, αλλά αφοσιωμένη. Όμως οι εργάτες που ταξινομούν τα σκουπίδια μας – απροστάτευτοι, χωρίς χαρτιά; Ή οι εργάτες των εργοστασίων που παράγουν καθημερινά τα ίδια άχρηστα και συχνά τοξικά συστατικά; Τα παιδιά και οι μετανάστες που ξεδιαλέγουν τα ευρωπαϊκά σκουπίδια στην Τουρκία;*

September 30

Manual labor and repetitive tasks are tedious, soul-numbing. Even dangerous. Particularly when there is no ownership in the task, no creative agency, no meaningful purpose. As someone involved voluntarily in crafting, I have all three, so I sit patiently with the work – tired but committed. But for the workers who sort our trash – unprotected, undocumented? Or the factory workers outputting the same useless and often toxic components day in and day out? For the children and migrants sorting European trash in Turkey?*

* see the short video by Human Rights Watch
Follow the global trade of plastic waste from the Basel Action Network

7 Οκτωβρίου

Σήμερα ράβω ξανά. Η βελόνα διαπερνάει με δυσκολία τα διάφορα υλικά. Έχουμε μεγάλες βελόνες, βιομηχανικής ποιότητας. Ωστόσο, κάποια πράγματα πρέπει πρώτα να τρυπηθούν με μεταλλικό σουβλί ή τρυπάνι και είναι δύσκολο να ράψουμε μαλακά υλικά μαζί με σκληρά. Είναι μια άχαρη διαδικασία που σου κόβει τα δάχτυλα. Δεδομένου ότι κάθε τμήμα του γλυπτού επινοείται με νέα είδη σκουπιδιών και νέα σύνολα προβλημάτων, δεν έχουμε το πλεονέκτημα να βρούμε ρυθμό στη διαδικασία.

October 7

Today I sew again. The needle passes with difficulty between the different materials. We have large, industrial-quality needles. Still, some things need to be penetrated first with a metal punch or drill bit, and it is awkward to sew soft materials together with hard ones. It is a clumsy process that cuts at the fingers. Since each section of the sculpture is devised with new types of trash and new sets of problems, we don't get the benefit of finding a rhythm with the work.

Ξαφνικά τα σκουπίδια φαίνονται λιγότερα, αλλά το γλυπτό λυγίζει προς τα πίσω από το βάρος. Ακόμη και ένα πλαστικό μπουκάλι γίνεται βαρύ όταν γεμίζει με σπασμένο πλαστικό.

Suddenly the trash looks less, but the sculpture bends backwards from the weight. Even a plastic bottle is heavy when filled with crushed plastic.

13 Οκτωβρίου

Έκοψα ένα σωληνάριο για τζελ ώστε να ανακτήσω το εκπληκτικά ισχυρό υλικό του. Θα το χρησιμοποιήσω για να ενισχύσω τον σκελετό του σάκου – αυτό το υλικό είναι πιο κατάλληλο για εφαρμογές που φέρουν φορτίο, παρά για να περιέχει τζελ για κάποιους μήνες. Παρατηρώ ότι η ετικέτα δεν αποσαφηνίζει τι είδους πλαστικό είναι. Από περιέργεια, έψαξα στο . Η ιστοσελίδα μας καλεί να ανεβάσουμε παραδείγματα για το πώς έχουμε ανακυκλώσει, αλλά δεν προσφέρει καμία πληροφορία για το υλικό συσκευασίας.

*Ενημέρωση: Τον Αύγουστο του 2023 (περίπου ένα χρόνο μετά), η σελίδα μεταφέρει τον χρήστη στο . Τώρα αναφέρει τους στόχους της για τη βιωσιμότητα, συμπεριλαμβανομένου το 100% των συσκευασιών της να είναι σχεδιασμένες για ανακύκλωση ή επαναχρησιμοποίηση... εξαιρώντας προϊόντα των οποίων τα συστατικά «μπορεί να επηρεάσουν την ανακυκλωσιμότητα ή να μολύνουν τις ροές ανακύκλωσης». Αναρωτιέμαι πόσα από τα προϊόντα της εμπίπτουν σε αυτόν τον αποκλεισμό. Ανυπομονώ να δω την αλλαγή της συσκευασίας.

October 13

I cut open a tube of gel to recover its surprisingly strong material. I will use it for structural reinforcements for the backpack – this material is better suited for load-bearing applications than to hold hair gel for a few months. I notice that the label doesn't declare what type of plastic it is. Curious, I followed the link on the packaging: . The webpage invites us to upload examples of how *we* have upcycled, but offers no information about its packaging material.

*Update: By August 2023 (roughly a year later), the page forwarded to itstartswithus.net. Now it states its sustainability goals including the goal that 100% of its packaging will be designed for recycling or reusability... excluding products where ingredients “may affect recyclability or pollute recycling streams.” I wonder how many of its products will utilize this exclusion. I look forward to seeing the packaging change.

Ο κύκλος από βέλη, με την εντολή ότι πρέπει να ανακυκλώνω, δεν σημαίνει ότι μπορώ να ανακυκλώσω το συγκεκριμένο υλικό ή ότι αυτό προέρχεται από ανακυκλωμένες πηγές. Δεν σημαίνει τίποτα.

The circle of arrows, with its command that I should recycle, does not mean I can recycle the material, or that the material comes from recycled sources. It doesn't mean anything.

Η «Πράσινη κουκίδα» (σήμα κατατεθέν!) επίσης δεν σημαίνει ότι το προϊόν μπορεί να ανακυκλωθεί. Δηλώνει τη συμμετοχή σε ένα σύστημα διευρυμένης ευθύνης του παραγωγού.*

The “Green Dot” (registered trademark!) also does not mean the product can be recycled. It signifies participation in a scheme of extended producer responsibility.*

* Extended Producer Responsibility (EPR) is an approach, and in some countries, a series of laws that extends a producer's responsibility for a product to the post-consumer stage of the product's life cycle (when it is used up or broken). The goal is to shift responsibility upstream toward the producer of the product and away from municipalities and citizens. This can be done physically or through fees and taxes. Governments may also provide incentives for producers to consider the environmental impact when designing their products and packaging. The Organization for Economic Co-operation and Development (OECD) has published a paper about Extended Producer Responsibility.

Ένα καλύτερο παράδειγμα: Ένα οικολογικό προϊόν, σε ανακυκλωμένο και ανακυκλώσιμο υλικό συσκευασίας.

A better example: An eco product, in recycled and recyclable packaging material.

21 Οκτωβρίου

Η Νάντια κάθεται στο πάτωμα με τη ογκώδη φούσκα από διαφανή πλαστικά δοχεία και θαυμάζω την υπομονή της. Νόμιζα ότι αυτός ο όγκος, που φαίνεται ελαφρύς, θα μπορούσε να «επιπλέει» κατά κάποιον τρόπο πάνω στο σακίδιο. Κενά από το περιεχόμενό τους, αυτά τα δοχεία περιέχουν μόνο αέρα. Όμως δεν είναι ελαφριά. Και είναι δύσκολο να συρραφτούν. Ορισμένα υλικά θραύονται πολύ εύκολα, είτε επειδή έχουν γεράσει είτε επειδή, παραδόξως, είναι κατασκευασμένα από πολυστυρένιο – ένα ιδιαίτερα ανθυγιεινό υλικό. Αυτά τα θραύσματα είναι ξηρά και αιχμηρά. Αντιδρώντας στην ευθραυστότητά τους, οι μύες στα δάχτυλά μου σφίγγονται καθώς τα αγγίζω. Είναι μια ανεπαισθητη μα αληθινή εμπειρία. Τα πιο εύκαμπτα μπουκάλια, από PET* ή PP έχουν ελαιώδη αίσθηση στην αφή.

Έχω γνωρίσει και αποστραφεί τα διάφορα είδη πλαστικών εξαιτίας της *αίσθησης που έχουν*. Μήπως θα έπρεπε, ίσως, να μην αγνοούμε αυτό το ερέθισμα από το σώμα μας όταν αποφασίζουμε να βάλουμε την τροφή και το νερό μας σε κάτι; Γιατί καταστέλλουμε αυτή τη σωματική νοημοσύνη;

October 21

Nadia sits on the floor with the unwieldy bubble of clear plastic containers, and I admire her patience. I thought that this volume, seemingly inherently light, could appear to float on top of the backpack. Cleaned of their contents, these containers hold only air. But they aren't light. And they are hard to sew. Some materials break too easily, either because they have aged or because, surprisingly, they are made from polystyrene—a particularly unhealthy material. These fragments are dry and sharp. In response to their brittleness, the muscles in my fingers tighten as I touch them. The more flexible PET* or PP bottles are oily to the touch. It is a subtle but real experience.

I have come to know and detest these different plastics because of how they *feel*. Should we not ignore this input from our bodies when deciding to put our food and water in something? Why do we repress this somatic intelligence?

* Polyethylene (PET #1) has long been considered a food-safe material. Recent studies show otherwise. In fact, our plastic water bottles, stored in PET, are found to readily leach chemicals that are known endocrine disruptors and are almost universally found to contain micro and nanoplastics. It is not such a clean source for water, after all. Consequently, many scientists prefer tap water.

22 Οκτωβρίου

Ολοκλήρωσα το σακίδιο του γιου μου για να βάζει τα σπασμένα του πράγματα.

Διάφορα παιχνίδια από φτηνό και εύθραυστο πλαστικό που φτιάχτηκαν για να αντέξουν μια μέρα. Πού τα βρήκαμε αυτά τα πράγματα; Σίγουρα, δεν τα αγοράσαμε. Συχνά πρόκειται για πράγματα που συνοδεύουν άλλα αντικείμενα. Όπως τα δώρα-έκπληξη μέσα στα πλαστικά αυγά. Η τα παιχνίδια που οι άνθρωποι πιστεύουν ότι πρέπει να φέρνουν όταν επισκέπτονται οικογένειες με παιδιά.

Κάνε τις πράξεις... Ευγενής Παρόρμηση(Y)^{Jumbo} = X
Φίλοι μας, τι δώρα είναι αυτά;

October 22

Finished my son's backpack to hold his broken things.

Miscellaneous toys, cheap and brittle, that were made to last a day. Where did we even get these things? We didn't buy them. Often this is stuff that comes with other stuff. Like the surprises inside plastic eggs. Or the toys people think they should bring when they visit families with children.

Do the math... Kind Impulse(Y)^{Jumbo} = X
Friends, what gifts are these?

27 Οκτωβρίου

Όλοι είναι εδώ σήμερα, μαζί. Νιώθω τη συλλογική μας δύναμη.

Ο καλλιτέχνης Toby Short είναι κι αυτός εδώ. Κατασκεύασε τις κούκλες που πλαισιώνουν το έργο, χρησιμοποιώντας λεπτομερείς μετρήσεις των σωματικών μου αναλογιών. Τον Μάιο είχαμε υπολογίσει πόσο θα μπορούσα να σκύψω προς τα εμπρός από το βάρος του σάκου. Φαίνεται ότι δεν υπολογίσαμε σωστά. Το βάρος του αναγκάζει τώρα τον μεταλλικό σκελετό της κούκλας να γείρει προς τα πίσω. Και τώρα αντιλαμβάνομαι ότι τόσο η κούκλα όσο και εγώ θα πρέπει να σκύψουμε κι άλλο προς τα εμπρός για να αντέξουμε το βάρος.

Δοκίμασα έναν συνδυασμό υλικών –τον σάκο, το χάρτινο κουτί, τον σάκο από μεταλλικό πλέγμα, τα χάρτινα καλάθια και το υφαντό πλαστικό σακί, το καθένα πυκνά γεμισμένο– ώστε ο Toby να τα χρησιμοποιήσει ως οδηγό για τις διορθώσεις στον σκελετό. Ο Πέτρος έφτιαξε ένα μπαστούνι από κυλινδρικά φύλλα χάλυβα, ανακτημένα από μεταλλικά κουτιά για καφέ, ώστε να μπορώ να κατανέμω το βάρος σε ένα τρίτο σημείο, σαν τρίποδο. Έτσι φορτωμένη και όρθια όπως στεκόμουν μελετούσαμε τα ζητήματα που παρουσίαζε αυτός ο συνδυασμός σάκων, όταν ένιωσα την αναπνοή μου να γίνεται βαριά, το αίμα να πάλλεται στο κεφάλι μου και άρχισα να βλέπω αστεράκια. Τα παιδιά έσπευσαν να με απαλλάξουν από το βάρος. Είχα πολύ δρόμο μπροστά μου. Τόσα πολλά ακόμη ν' αντέξω...

October 27

Everyone is here together today. I feel our collective force.

Artist Toby Short is here too. He constructed the mannequins that support the work, using detailed measurements of my body's proportions. In May we had estimated how much I might bend forward under the weight of the backpack. It seems we didn't estimate correctly. The weight of the backpack now pulls the metal mannequin frame backwards. And now I understand that both the mannequin and I will need to lean farther forwards to support the weight.

I tried on a combination of materials –the backpack, paper box, metal sack, paper baskets and woven plastic sack, each densely filled– so that Toby can use this as a guide for how much to adjust the frame. Petros has made a cane out of rolled sheets of steel, recuperated from coffee cans, so I can distribute the weight over a third point, like a tripod. So laden, I stood while we examined the issues this combination of sacks presented, until my breathing grew heavy, the blood pounded in my head, and I began to see stars. The kids hurried to take the weight off. It wasn't even close to everything. There is so much more to wear...

2 Νοεμβρίου

Σήμερα άπλωσα τα σκουπίδια του 2022 στο κέντρο της αίθουσας, έτσι ώστε οι συμμετέχοντες στη συζήτηση να κάθονται, κυριολεκτικά, γύρω από το ζήτημα. Έβγαλα τα σκουπίδια από τις σακούλες τους και τώρα βρίσκονται εκτεθειμένα, σκόρπια στο πάτωμα της αίθουσας.

... είναι σαν να ξεκινάει το έργο από την αρχή.

Έπειτα από εκατοντάδες ώρες σκληρής δουλειάς. Μετά από όλες τις ανακαλύψεις, την έρευνα και την επιτυχία στη μετατροπή των σκουπιδιών του 2021 σε μια πολύ μικρότερη, λειτουργική μάζα – η πληγή της τοξικότητας του νέου έτους κυριεύει το δωμάτιο με την αλήθεια της.

Γυρίζω σπίτι με άθλια διάθεση.

November 2

Today I arranged the garbage of 2022 in the center of the room so that guests at the panel discussion will be seated, literally, around the issue. I removed the trash from their bags, and now it sits exposed, strewn across the gallery floor.

... it is like starting the project from the beginning.

After hundreds of hours of labor. After all the discoveries, research, and success in manipulating the trash of 2021 into a much smaller, functional mass – the new year's wound of toxicity occupies the room with its truth.

I've returned home in a foul mood.

WE KNOW that plastics and their additives are endocrine disrupters, impacting the hypothalamus, pituitary, thyroid, adrenal glands, ovaries and testes. Phthalates are used as plasticizers to make plastics more flexible, transparent, and durable; they also **mimic human hormones** and have estrogenic and anti-androgenic properties. Male infants whose mothers were exposed to phthalates during pregnancy have an increased risk of **serious hormonal complications**—these include undescended testes, hypospadias, shorter anogenital distance (associated with sub-fertility), and growth retardation. Evidence also points to the alteration of gonadal and thyroid hormones in those women and **fetuses exposed to phthalates**. Not unrelated, there is an **accelerated global decrease in sperm count**. Per- and polyfluoralkyl substances (PFAS), romantically called “forever chemicals,” are used to repel water, oil, and dirt and are found in most water-proof packaging as well as fabrics and clothing. It can be found in fast-food packaging and also in packaging marketed as eco-friendly. It coats paper cups and plates. PFAS chemicals are particularly worrisome because they are very Persistent Organic Pollutants (POPs), meaning they do not biodegrade and instead accumulate in the environment and throughout the food web, posing a severe and growing health threat. Current peer-reviewed studies find links between **exposure to PFAS and decreased fertility**, developmental delays in children, increased risk of **prostate, kidney and testicular cancers**, liver damage, reduced immune response in fighting infections, interference with human hormones, and increased cholesterol levels. **Infants crawling on the floor at home** are at increased risk of exposure to PFAS found in carpets, household dust, and cleaning products. Meanwhile, Bisphenol A (BPA), can be found in eyewear, water bottles, and in resins that coat metal cans, bottle tops, and water supply pipes. It can leach into food and beverages, particularly when heated. BPA exposure is widespread and has been **found in breast milk**. A 2020 study found BPA in the urine of **92% of participants throughout Europe in levels exceeding safety guidelines** with the most affected areas being in Southern Europe. Higher urinary BPA levels in adults have been associated with liver enzyme abnormalities, type 2 diabetes and **cardiovascular disease**. Microwavable dishware for children is found to release microplastics and nanoplastics into the food. Embryonic kidney cells exposed to these plastic particles in the lab have more than a **75% mortality rate**. Plastic products also leach chemicals that “induce in vitro toxicity under realistic use conditions,” meaning the toxicity of chemicals from many of our plastic products **consistently migrate to the products they hold**, i.e. our food. **Global drinking water** has also been found to suffer from synthetic polymer contamination—we are all drinking microplastic. At the same time, our plastic bottles may be **making us fat**. Naturally, our packaging also includes other elements detrimental to our health. We are exposed to low-levels of aluminum chronically through cookware, drinking water, medicine, packaging, and cosmetics. Aluminum, freely crossing the blood brain barrier, can **accumulate in the brain**, mostly in the hippocampus—the seat of memory and learning. Rats exposed to long-term, low doses of aluminum, had a “significant increase” in changes in the brain that are **linked with Alzheimer’s Disease**. The altered biomarkers “significantly affected neurobehavioral parameters” in those rats. Evidence is building that it has **severe effects on the central nervous system**. Other proven neurotoxic symptoms of aluminum exposure include speech disturbances, tremors, personality changes and partial paralysis.

And, **WE KNOW** that microplastics and nanoplastics are found on every continent including Antarctica, the deepest parts of the ocean, patches on the ocean surface, and in soil and groundwater. We know that plastic particles are being eaten by creatures large and small and many creatures die from this. Microplastics also make their way into and up the animal food chain with health consequences that we are able to prove. Beyond the animal kingdom, a 2011 study found that nanoplastics are capable of being adsorbed by the plant cells of seeds, roots, stalk, leaves and fruit. Based on this, the authors of the study proposed a new discipline of study called **Plant nanotoxicology**. A 2020 study in Italy observed **microplastics inside fruit and vegetables**, particularly apples and carrots. Microplastics (from biodegradable polylactic acid, HDPE, and synthetic clothing fibers) were added to soil containing earthworms and planted with ryegrass. When exposed to fibers or PLA, **less seeds germinated and did not grow as tall**. The population of earthworms was significantly reduced in the presence of HDPE compared to control samples, and **soil PH decreased**. This offers evidence that the presence of microplastics in the soil is a threat to soil and ecosystem health. Given that one of the greatest locations of **microplastics is in agriculture**—thanks to the ubiquitous use of plastic green houses, landscape fabric and plastic netting—this is a concern. As microplastics leach the chemicals that they are composed of into the surrounding landscape and water systems, the consequences are two-fold. The chemicals themselves offer levels of toxicity to different types of organisms, but in addition, these chemicals are active agents that attract and bond to other chemicals in the environment. The **consequences and toxicity of an unknowable number of chemical combinations** are largely unstudied. There is also evidence that an environment contaminated with microplastics (a ‘plastisphere’ community) can be colonized by bacteria and human pathogens. And of course, greenhouse gases are produced throughout the life cycle of plastic (from extraction, refining and manufacture, transport, plastic waste management, and impact in the water and landscape) with related global **emissions set to reach the equivalent of 295 five-hundred megawatt coal plants by 2030**.

Governments are aware of the problem. In 2018, the United Nations Environment Program found that 127 of 192 countries had enacted some legislation to address the overuse of plastic bags and in 2019, the EU created a directive on single-use plastics. Yet in spite of this, Plastics Europe states in their October 22 journal, “This year’s data confirms that after a turbulent period, global plastics manufacturing is bouncing back. In 2021 **global production rose 4% to more than 390 million tonnes** demonstrating the strong and continuing demand for plastics.” A 2024 study found that without serious intervention, **global plastic use is projected to double by 2050 to 884 million tonnes**.

Researchers are struggling to define new clinical **categories of distress relating to psychoterratic states** (the emotions people feel in relationship with the earth) including eco- anxiety, ecological grief, climate worry and climate trauma. A large-scale, global, 2021 survey of young people (16-25 years old) found 83% of respondents think governments and adults have failed to take care of the planet with many experiencing a sense of **betrayal and moral injury**. The research team describes their results as “devastating.”

ΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ ότι τα πλαστικά και τα πρόσθετά τους συνιστούν ενδοκρινικούς διαταράκτες που επηρεάζουν τον υποθάλαμο, την υπόφυση, τον θυροειδή, τα επινεφρίδια, τις ωθήκες και τους όρχεις. Οι φθαλικές ενώσεις χρησιμοποιούνται ως πλαστικοποιητές για να κάνουν τα πλαστικά πιο εύκαμπτα, διαφανή και ανθεκτικά· επίσης μιμούνται τις **ανθρώπινες ορμόνες** και έχουν οιστρογονικές και αντιανδρογονικές ιδιότητες. Τα αρσενικά βρέφη, οι μητέρες των οποίων εκτέθηκαν σε φθαλικές ενώσεις κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης, **διατρέχουν αυξημένο κίνδυνο εμφάνισης σοβαρών ορμονικών επιπλοκών** – ανάμεσά τους ανελκόμενους όρχεις, υποσπαδία, μικρότερη ανωγεννητική απόσταση (που σχετίζεται με υπογονιμότητα) και καθυστέρηση ανάπτυξης του εμβρύου. Τα στοιχεία υποδεικνύουν επίσης αλλοιώσεις των γοναδικών και θυροειδικών ορμονών σε γυναίκες και έμβρυα που εκτίθενται σε **φθαλικές ενώσεις**. Παράλληλα, παρατηρείται **αυξανόμενη μείωση του αριθμού σπερματοζωαρίων σε παγκόσμιο επίπεδο**. Οι υπερφθοραλκυλικές και πολυφθοραλκυλικές ενώσεις (PFAS), που ρομαντικά αποκαλούνται «αιώνια χημικά», χρησιμοποιούνται για να απωθούν το νερό, το λάδι και τη βρωμιά και βρίσκονται σε υφάσματα και σε κάθε είδους αδιάβροχες συσκευασίες. Είναι ιδιαίτερα επικίνδυνες επειδή πρόκειται για πολύ ανθεκτικούς οργανικούς ρύπους (POPs), που σημαίνει ότι δεν βιοδιασπώνται αλλά συσσωρεύονται στο περιβάλλον και σε όλο το τροφικό πλέγμα, συνιστώντας σοβαρή και αυξανόμενη απειλή για την υγεία. Πρόσφατες επιστημονικές μελέτες διαπιστώνουν συσχετίσεις μεταξύ **έκθεσης σε PFAS και μειωμένης γονιμότητας, καθυστερήσεων στην ανάπτυξη των παιδιών, αυξημένου κινδύνου καρκίνου του προστάτη, των νεφρών και των όρχεων, ηπατικής βλάβης, μειωμένης ανοσολογικής απόκρισης στην καταπολέμηση των λοιμώξεων, παρεμβολής στις ανθρώπινες ορμόνες και αυξημένων επιπέδων χοληστερόλης. Τα βρέφη που μπουσουλάνε στο πάτωμα των σπιτιών διατρέχουν αυξημένο κίνδυνο έκθεσης σε PFAS** οι οποίες υπάρχουν στα χαλιά, στη σκόνη του σπιτιού και στα προϊόντα καθαρισμού. Εντωμεταξύ, η **δισφαινόλη Α (BPA)**, βρίσκεται σε ματογουλίσια, μπουκάλια νερού και ρητίνες που επικαλύπτουν μεταλλικά κουτιά, καπάκια μπουκαλιών και σωλήνες ύδρευσης. Μπορεί να διαρρεύσει σε τρόφιμα και ποτά, ιδίως όταν θερμαίνονται. Η έκθεση στη δισφαινόλη είναι ευρέως διαδεδομένη και **έχει ανιχνευθεί στο μητρικό γάλα**. Μια μελέτη του 2020 βρήκε δισφαινόλη στα ούρα του **92% των συμμετεχόντων σε όλη την Ευρώπη**, σε επίπεδα που υπερέβαιναν τις κατευθυντήριες οδηγίες ασφαλείας, επηρεάζοντας περισσότερο περιοχές της Νότιας Ευρώπης. Υψηλότερα επίπεδα BPA στα ούρα των ενηλίκων συνδέονται με ανωμαλίες των ηπατικών ενζύμων, διαβήτη τύπου 2 και **καρδιαγγειακές παθήσεις**. Τα παιδικά σκεύη που προορίζονται για χρήση σε φούρνο μικροκυμάτων έχει διαπιστωθεί ότι απελευθερώνουν μικροπλαστικά και νανοπλαστικά στο φαγητό. Τα εμβρυϊκά νεφρικά κύτταρα που εκτίθενται σε αυτά τα πλαστικά σωματίδια στο εργαστήριο παρουσιάζουν **ποσοστό θνησιμότητας μεγαλύτερο του 75%**. Τα πλαστικά προϊόντα εκλύουν επίσης χημικές ουσίες, πράγμα που σημαίνει ότι η πλειονότητα των πλαστικών προϊόντων εκλύει άμεσα ένα ευρύ φάσμα **χημικών ουσιών οι οποίες μεταναστεύουν σταθερά στα προϊόντα με τα οποία έρχονται σε επαφή**. Έχει επίσης διαπιστωθεί ότι **το πόσιμο νερό είναι σε παγκόσμια κλίμακα μολυσμένο από συνθετικά πολυμερή με άλλα λόγια, όλοι πίνουμε μικροπλαστικά**. Ταυτόχρονα, τα πλαστικά μπουκάλια μας μπορεί να **μας παχαίνουν**. Εκτιθόμαστε σε χαμηλά επίπεδα αλουμινίου διαχρονικά, μέσω των μαγειρικών σκευών, του πόσιμου νερού, των φαρμάκων, των συσκευασιών, των εμβολίων και των καλλυντικών. Το αλουμίνιο, καθώς περνάει ανεμπόδιστα τον **αιματοεγκεφαλικό φραγμό**, συσσωρεύεται στον εγκέφαλο, κυρίως στον ιππόκαμπο – την έδρα της μνήμης και της μάθησης. Σε αρουραίους που εκτέθηκαν σε μακροχρόνιες, χαμηλές δόσεις αλουμινίου, **παρατηρήθηκε «σημαντική αύξηση» των αλλαγών στον εγκέφαλο που συνδέονται με τη νόσο Αλτσχάιμερ**. Οι τροποποιημένοι βιοδείκτες «επηρεάσαν σημαντικά νευροσυμπεριφορικές παραμέτρους» σε αυτούς τους αρουραίους. Τα στοιχεία που υποστηρίζουν ότι έχει **σοβαρές επιπτώσεις στο κεντρικό νευρικό σύστημα** πολλαπλασιάζονται. Άλλα αποδεδειγμένα νευροτοξικά συμπτώματα της έκθεσης στο αλουμίνιο περιλαμβάνουν διαταραχές της ομιλίας, δυσπαραξία, τρόμο, αλλαγές στην προσωπικότητα και μερική παράλυση.

Επίσης, **ΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ** ότι μικροπλαστικά και νανοπλαστικά βρίσκονται σε κάθε ήπειρο, συμπεριλαμβανομένης της Ανταρκτικής, στα βαθύτερα σημεία του ωκεανού, σε σημεία στην επιφάνεια του ωκεανού, στο έδαφος και στα υπόγεια ύδατα. Γνωρίζουμε ότι τα πλαστικά σωματίδια τρώγονται από μικρά και μεγάλα πλάσματα και πολλά πλάσματα πεθαίνουν από αυτό. Τα μικροπλαστικά εισέρχονται επίσης στην τροφική αλυσίδα των ζώων και ανέρχονται σε αυτήν με συνέπειες για την υγεία, τις οποίες είμαστε σε θέση να τεκμηριώσουμε. Πέρα από το ζωικό βασίλειο, μια μελέτη του 2011 διαπίστωσε ότι τα νανοπλαστικά είναι ικανά να προσροφηθούν από τα φυτικά κύτταρα των σπόρων, των ριζών, του μίσχου, των φύλλων και των καρπών. Με βάση αυτό, οι συγγραφείς της μελέτης πρότειναν έναν νέο κλάδο μελέτης με την ονομασία **νανοτοξικολογία φυτών (Plant nanotoxicology)**. Μια μελέτη του 2020 στην Ιταλία εντόπισε **μικροπλαστικά στο εσωτερικό φρούτων και λαχανικών, ιδίως μήλων και καρότων**. Μικροπλαστικά (βιοδιασπώμενα πολυαξονικά οξέα-PLA, HDPE και ίνες υφασμάτων) προστέθηκαν σε χώμα που περιείχε γαιοσκώληκες και φυτεύτηκε με σιταρόχορτο. Όταν εκτέθηκαν σε ίνες ή PLA, **φύτρωσαν λιγότεροι σπόροι και δεν μεγάλωσαν τόσο ψηλά**. Ο πληθυσμός των γαιοσκωλήκων μειώθηκε σημαντικά εν τη παρουσία HDPE σε σύγκριση με τα δείγματα ελέγχου, ενώ **το PH του εδάφους μειώθηκε**. Αυτά τα στοιχεία αποδεικνύουν ότι η παρουσία μικροπλαστικών στο έδαφος αποτελεί απειλή για την υγεία του εδάφους και του οικοσυστήματος. Δεδομένου ότι μία από τις μεγαλύτερες αποθέσεις μικροπλαστικών συμβαίνει στη γεωργία – εξαιτίας της ευρύτατης χρήσης πλαστικών θερμοκηπίων, υλικών εδαφοκάλυψης και πλαστικών δικτυών – αυτό είναι πολύ ανησυχητικό. Καθώς τα μικροπλαστικά διαρρέουν τις χημικές ενώσεις που τα αποτελούν στο γύρω έδαφος και στα υδάτινα συστήματα, οι συνέπειες είναι διπλές. Οι χημικές ουσίες επιβαρύνουν με διαφορετικά επίπεδα τοξικότητας διαφορετικά είδη οργανισμών και, επιπλέον, αποτελούν ενεργούς παράγοντες που προσελκύουν και συνδέονται με άλλες χημικές ενώσεις στο περιβάλλον. Οι συνέπειες και η **τοξικότητα ενός απροσδιόριστου αριθμού χημικών συνδυασμών** παραμένουν βασικά ανεξερεύνητες. Υπάρχουν επίσης ενδείξεις ότι ένα περιβάλλον επιμολυσμένο με μικροπλαστικά (μια κοινότητα «πλαστισφαίρας») μπορεί να αποικιστεί από βακτήρια και ανθρώπινα παθογόνα. Και φυσικά, παράγονται αέρια του θερμοκηπίου σε όλο τον κύκλο ζωής του πλαστικού (από την εξόρυξη, τη διύλιση και την παραγωγή, τη μεταφορά, τη διαχείριση πλαστικών αποβλήτων, καθώς και την επίδρασή του στο νερό και στο τοπίο), με τις σχετιζόμενες παγκόσμιες εκπομπές να **αναμένεται να φτάσουν μέχρι το 2030 το ισοδύναμο 295 εργοστασίων άνθρακα των 500 μεγαβάτ**.

Οι κυβερνήσεις γνωρίζουν το πρόβλημα. Το 2018, το Περιβαλλοντικό Πρόγραμμα των Ηνωμένων Εθνών διαπίστωσε ότι 127 από τις 192 χώρες έχουν θεσπίσει κάποια νομοθεσία για την αντιμετώπιση της υπερβολικής χρήσης πλαστικής σακούλας και το 2019, η ΕΕ εξέδωσε οδηγία για τα πλαστικά μιας χρήσης. Παρόλα αυτά, η **Plastics Europe αναφέρει στην έκθεση της 22ας Οκτωβρίου: «Τα φετινά στοιχεία επιβεβαιώνουν ότι μετά από μια ασταθή περίοδο, η παγκόσμια παραγωγή πλαστικών ανακάμπτει. Το 2021 η παγκόσμια παραγωγή αυξήθηκε κατά 4% σε περισσότερους από 390 εκατομμύρια τόνους, αποδεικνύοντας την ισχυρή και συνεχή ζήτηση για πλαστικά»**. Μια μελέτη του 2024 διαπίστωσε ότι, χωρίς σοβαρή παρέμβαση, η **παγκόσμια χρήση πλαστικού προβλέπεται να διπλασιαστεί έως το 2050, φτάνοντας τους 884 εκατομμύρια τόνους**.

Οι ερευνητές προσπαθούν να ορίσουν νέες κλινικές κατηγορίες άγχους οι οποίες σχετίζονται με τις **ψυχογίνες καταστάσεις** (τα συναισθήματα που έχουν οι άνθρωποι σε σχέση με τη γη), συμπεριλαμβανομένων του οικολογικού άγχους, του οικολογικού πένθους, της κλιματικής ανησυχίας και του κλιματικού τραύματος. Μια μεγάλης κλίμακας, παγκόσμια έρευνα του 2021 σε νέους (16-25 ετών) διαπίστωσε ότι το 83% των συμμετεχόντων πιστεύουν πως οι κυβερνήσεις και οι ενήλικες έχουν αποτύχει να φροντίσουν τον πλανήτη, με πολλούς να βιώνουν ένα αίσθημα προδοσίας και ηθικού τραυματισμού. Η ερευνητική ομάδα περιγράφει τα αποτελέσματά τους ως «καταστροφικά».

3. Θυμός

Γροθιά, μαχαίρι και μομφή. Κατηγορώ τα ορυχεία πετροπλαστικού-βωξίτη και τη βιομηχανία των κομμένων δέντρων. Κατηγορώ τις Nestle, Unilever, Mondelez, Monsanto, τον Καπιταλισμό και την Bayer. Κατηγορώ το γρήγορο. ΤρόφιμαΜόδαΓεωργίαΦαρμακευτικά [sic]. Ξεμπροστιάζω τις κυβερνήσεις που υποδουλώνονται από τις ομάδες συμφερόντων και τη χειραγώγηση των εκλογικών κύκλων. Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης... φερέφωνα του περιττού, παραγωγούς γοητείας για τα Σκουπίδια. Κοιτάξτε γύρω σας – ποιος άλλος κερδίζει από την καταστροφή; Βγαίνω από τα ρούχα μου, γίνομαι έξαλλη και μόνο στην ιδέα ότι θα μπορούσε κάποιος να αποκομίσει κέρδος από την απώλεια των πιο φυσικών πραγμάτων, από την απώλεια του πόσιμου νερού. Από την απώλεια του αέρα. Ποιος θα σκότωνε το γόνιμο έδαφος; Ποιος θα έκανε κάτι τέτοιο; Κατηγορώ εσάς. Την άνεση και την ευκολία σας. Δεν έχετε συνειδητοποιήσει τι θυσιάστηκε; Δεν προσέχατε; Δεν διαβάζετε τις δυσοίωνες ειδήσεις; Δεν έχετε παιδιά;

3. Anger

Fist, knife and blame. I blame petro-plastic-bauxite mines and an industry of felled trees. I blame Nestle, Unilever, Mondelez, Monsanto, Capitalism and Bayer. I blame fast FoodFashionFarm Pharmaceuticals. I call out governments enslaved by special interests and the manipulation of election cycles. Mass media... mouthpiece for the unnecessary, glamour-producer for Garbage. Look around you – who else gains from destruction? I could be beside myself with anger that anyone would profit from the loss of the most natural things, at the loss of drinkable water. At the loss of air. Who would kill the fertile soil? Who would do this? I blame you. Your comfort and convenience. Haven't you realized what was sacrificed? Weren't you paying attention? Don't you read the bone-grim news? Do you not have children?

Όλα θα διαλυθούν.
Θραύσματα, σκόνη, νανοσωματίδια, χημικά.

Και... δεν θα εξαφανιστούν.

It will all break down.
Fragment, dust, nanoparticle, chemical.

And... it will remain.

Ας τα ξαναπούμε, σε περίπτωση που δεν διαβάσατε τα ψιλά γράμματα **στις σελίδες 93 και 94.**

1. Η ρύπανση από πλαστικά στη γεωργία είναι καταστροφική από τα δίχτυα, τα υλικά εδαφοκάλυψης, τις γλάστρες, τα θερμοκήπια...
2. Τα ναοπλαστικά μπορούν να προσροφηθούν από τα φυτά – και να εισέλθουν στο σώμα των φυτών.
3. Μικροπλαστικά έχουν βρεθεί *μέσα σε* φρούτα και λαχανικά.
4. Έως και το 75% των νεφρικών κυττάρων που εκτέθηκαν σε ναοπλαστικά σε συνθήκες εργαστηρίου πέθαναν.
5. Τα ναοπλαστικά έχουν συνδεθεί με τη μείωση των γαιοσκωλήκων μέσα στο έδαφος.

A small summary, in case you didn't read the fine print on pages 93 and 94

1. Plastic pollution in agriculture is devastating, with its nets, landscape fabrics, pots, greenhouse structures...
2. Nanoplastics can be adsorbed by plants – and brought into the plant body through nano-scale openings.
3. Microplastics have been found *inside* fruit and vegetables.
4. Up to 75% of kidney cells exposed to nanoplastics in a laboratory experiment died.
5. Nanoplastics in the soil have been linked to a reduction of earthworms.

2. Πένθος

Γεγονός είναι, ότι δεν μπορώ να υπάρξω σε αυτό το μέρος όπου όλα έχουν χαθεί. Δεν μπορώ να ξεκολλήσω από το στάδιο της διαπραγμάτευσης. Μπορώ να αγγίξω την άκρη αυτού του πένθους, αλλά δεν θέλω ποτέ να τη γνωρίσω. Μπορείς να το προβλέψεις; Το χώμα που δεν παράγει. Ένας σπόρος που δεν βλασταίνει ποτέ. Το νερό, πάντα στα λάθος σημεία, και όλο και πιο πολύ σαν δηλητήριο, όταν φτάνει σε μας. Ο καιρός, τόσο βίαιος, τόσο ευμετάβλητος... ο κύκλος όλων αυτών από τα οποία εξαρτόμαστε, ανατρέπεται. Τα βιολογικά ρολόγια σε πλήρη δυσαρμονία. Τα καταφύγιά μας... καταπατημένα. Όλοι οι κοινωνικοί κώδικες αντικαταστάθηκαν με νέες επιταγές. Ποιος μπορεί να πάρει τώρα τι, και πώς θα επιβιώσουν οι αδύναμοι; Επιμένω στη κατάσταση του θυμού για να μην γλιστρήσω από το χείλος του γκρεμού.

2.Grief

The fact is I cannot exist in this place where all is lost. I cannot ever leave the stage of negotiation. I can touch the edge of this grief but I never want to know it. Can you foresee? The soil, not yielding. A seed never sprouting. The water, all in the wrong places, and more like poison when it comes. The weather, so violent, so variable... the cycle of everything we depend on upended. No biological clocks in harmony with any other. Our shelters... overwhelmed. All social codes overwritten with new imperatives. Who can get what now, and how will the weak survive? I stay in the place of anger to keep myself from the edge.

12:10

Παράσταση – 19 Νοεμβρίου 2022

Τελετουργικές ευχαριστίες

- Βάγκυ Σέκιφου *σ' ευχαριστώ που δούλεψες 120 ώρες μαζί μου για την επεξεργασία των σκουπιδιών της οικογένειάς μου.*
- Νόρι Τσουλουχά *σε ευχαριστώ που δούλεψες 220 ώρες μαζί μου για την επεξεργασία των σκουπιδιών της οικογένειάς μου.*
- Νάντια Ελγκαζάρ *σε ευχαριστώ που δούλεψες 250 ώρες μαζί μου για την επεξεργασία των σκουπιδιών της οικογένειάς μου.*
- Πέτρο Τατσιόπουλε *ευχαριστώ που εργάστηκες 194 ώρες μαζί μου για την επεξεργασία των σκουπιδιών της οικογένειάς μου.*
- Δημήτρη Κωτσαρά *σύζυγέ μου, ευχαριστώ που μάζεψες τα σκουπίδια μας για ένα χρόνο και τα φύλαξες στον κήπο.*

Αυτά είναι τα σκουπίδια μας.

12:10

Performance – 19th November 2022

Ritual Acknowledgement

- Vaggi Sekifu *thank you for working 120 hours with me to process my family's trash.*
- Nori Tsouloucha *thank you for working 220 hours with me to process my family's trash.*
- Nadia Elgazar *thank you for working 250 hours with me to process my family's trash.*
- Petros Tatsiopoulos *thank you for working 194 hours with me to process my family's trash.*
- Dimitri Kotsaras *my husband, thank you for collecting a year of our trash and saving it in the garden.*

This is our trash.

12:29

12:33

12:43

I. Χαμένη

Έχουμε ήδη χάσει. Προσπαθώ να διεκδικήσω κάτι από την προηγούμενη ταυτότητά μου, ενώ διατηρώ την απώλεια σαν δεύτερο δέρμα. Ή ένα άτομο που του λείπει το κανάλι της καρδιάς, περπατώντας μόνο με ένα μέρος του σώματός μου. Χιλιάδες φωνές έχουν ήδη χαθεί για μένα και περισσότερες πεθαίνουν κάθε μέρα. Πουλί, σκαθάρι και άνθρωπος. Κρατιέμαι από τον αγώνα αλλιώς θα... Είμαι μια τριανταφυλλιά αναποδογυρισμένη από κάτι που μοιάζει με στεναγμός πάνω στο σώμα. Μέρρες ντροπής, ξανά και ξανά. Μια εξίσωση για το μέλλον, για όποιον έχει το νου του.

I. Lost

We have already lost. I strive for some claim on my previous identity while holding the loss like a second skin. Or a person missing the heart channel, walking in only part of my body. Thousands of voices lost to me already and more dying every day. Bird, bug and human being. I cling to the struggle or else I... Am-bush rosebush capsized by can-for-be A sigh upon the body. Shame times up times up times up. An equation for the future for whoever has their mind.

bisphenol A [Endocrine disrupter] reusable beverage bottles, food storage containers	ginger	printing inks
bisphenol F [Endocrine disrupter, Reprotoxic] substitute for banned BPA, food storage containers	lettuce	targetts, air fresheners,
bisphenol S [Endocrine disrupter] food storage containers	beans	packaging materials
diisobutyl phthalate [Endocrine disrupter] BPA alternative	olives	re, takeout containers,
bis(2-ethylhexyl) phthalate [Endocrine disrupter] BPA alternative	big bag of peppers	packages break down
dihexyl phthalate [Endocrine disrupter] BPA alternative	bag of carrots	
perfluorooctanoic acid [Persistent, Bioaccumulative, Toxic] takeout containers, older non-stick pans	sack of potatoes	
nonylphenol, ethoxylated [Estrogenic, Endocrine disrupter] packages break down or interact with other chemicals	potato chips	
diethyl phthalate [Endocrine disrupter] detergents, air fresheners, adhesives, toys, food packaging	sausage	
butylated hydroxytoluene [Endocrine disrupter] nail polish, fragrances	fish	
diethyl phthalate [Endocrine disrupter] detergents, air fresheners, adhesives, toys, food packaging	yogurt	
triphenyl phosphate [Endocrine disrupter] plasticizer in food packaging	Pasta or other soft cheese	
perfluorooctanoic acid [Persistent, Bioaccumulative, Toxic] takeout containers, older non-stick pans	milk x 2	
oxybenzone [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] beach balls, diapers	coconut milk	
2-benzotriazol-2-yl-4,6-dimethyl-6-tert-butyl-2-phenylphenol [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] hair dye, epoxy resin	juice x 2 (apple/orange)	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	tofu	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	lob of grated cheese	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	pasta - spaghetti x 3	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	other pasta x 2	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	tomato paste x 2	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	olive oil	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	fahiri	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	balsamic vinegar	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	flour	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	baking soda	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	Cinnamon	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	oats x 2	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	cornflakes	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	walnuts	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	dried apricots	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	toast bread	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	sparkling water x 6	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	dark beer	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	red wine for cooking	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	coffee x 2	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	granola	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	pearl grey tea	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	mustard	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	mayonnaise	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	pickled hot peppers	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	dark chocolate	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	dishwashing soap	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	eco laundry detergent	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	shampoo	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	hand cream	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	body lotion	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	shaving cream	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	eyedrops for dogs	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	toilet paper	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	note book	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	pack of ballpoint pens	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	lighter	
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper	bug spray	other side ↓
2,2',6,6'-tetrabromobisphenol A [Endocrine disrupter, very toxic to aquatic life] plastics, paper		

Δράση

Ένας επισκέπτης μοιράστηκε:

Die neue Share Economy: Bibliotheken der Dinge από Najine Ameli

The new Share Economy: Library of things

Αυτό αξίζει να το μοιραστείτε! Μας καθοδηγεί για να προσεγγίσουμε τη ρίζα της υπερκατανάλωσής μας με βαθύτερο και πιο πρακτικό τρόπο και να επιφέρουμε αλλαγή κουλτούρας. Στα αγγλικά, δείτε https://leihladen-vernetzung.de/wp-content/uploads/2022/01/DfN_2017_najine-ameli_Libraries-of-things-as-a-new-form-of-sharing.pdf

Σας απευθύνω έκκληση, υποστηρίξτε το έργο του «Αρχιπελάγους»

<https://archipelago.gr/en/>

Πραγματοποιούν κριτική έρευνα σε πολλά μέτωπα. Για τους προβληματισμούς αυτού του έργου, οι εργαστηριακές εργασίες τους για τα μικροπλαστικά και για την ανάλυση του νερού και του εδάφους είναι απαραίτητες.

Εκτιμώ και υποστηρίζω το έργο, την ακτιβιστική δράση και την έρευνα της Greenpeace. Έχω αναφερθεί σε πολλές μελέτες τους. Επικοινωνήστε μαζί τους για να συμμετάσχετε σε δράσεις γύρω από τα απόβλητα.

<https://www.greenpeace.org/greece/epirease/>

Για να μάθετε περισσότερα σχετικά με τις επιπτώσεις των χημικών ουσιών στα οικιακά μας προϊόντα στην υγεία, στηρίχθηκα στην έρευνα και την προβολή της CHEM Trust, μιας οργάνωσης που «Προστατεύει τον άνθρωπο και την άγρια ζωή από επιβλαβείς χημικές ουσίες»

<https://chemtrust.org/>

Αναρωτιέστε αν οι κοινές χημικές ενώσεις είναι ασφαλείς;

Αναζητήστε τις ανεξάρτητες

(μη συνδεδεμένες με τη βιομηχανία) οργανώσεις που χρηματοδοτούν τις πιο πρόσφατες μελέτες.

<https://www.beyondplastics.org/>

Εάν έχετε κάποια ερώτηση σχετικά με το τι υπάρχει σε ένα προϊόν ή μια συσκευασία, έχετε το δικαίωμα να το μάθετε. Μήπως το μπουκάλι της κρέμας για το δέρμα σας περιέχει χημικές ουσίες που επηρεάζουν τις ορμόνες; Μήπως το φαγητό σε πακέτο που λαμβάνετε στο σπίτι σας έχει «αιώνιες» χημικές ενώσεις PFAS; Σας προτείνω να ασκήσετε αυτό το δικαίωμα:

<https://www.askreach.eu/>

Ζητήστε από το τοπικό σας κατάστημα να σταματήσει τη χρήση συσκευασιών μιας χρήσης. Αυτή είναι μια δράση που μπορείτε να αναλάβετε ατομικά: όσο περισσότεροι από εμάς, τόσο το καλύτερο. Αλλά θα είναι πιο διασκεδαστικό αν παρακινήσετε τους φίλους και γείτονές σας να συμμετάσχουν.

<https://www.beyondplastics.org/actions/ask-stores-to-scrap-single-use-plastics>

Ακολουθήστε το Δίκτυο Δράσης της Βασιλείας, που πήρε το όνομά του από τη Σύμβαση της Βασιλείας του 1989 του ΟΗΕ για τον έλεγχο της διασυνοριακής διακίνησης επικίνδυνων αποβλήτων και της διάθεσής τους. <https://www.ban.org/>

Το έργο τους για τη διαφάνεια στη διαχείριση των πλαστικών αποβλήτων (Plastic Waste Transparency Project) είναι διαφωτιστικό. Μπορείτε να παρακολουθήσετε πού εξάγει η χώρα σας τα απορρίμματά της και τα ηλεκτρονικά της απόβλητα...

Παρακολουθήστε και συμμετέχετε στη δημοκρατία με περιβαλλοντικό προσανατολισμό

https://www.wwf.gr/ti_kanoume/anthropos/perivallontiki_dimokratia/

Πηγές για εκπαιδευτικούς και άλλους που ενδιαφέρονται για την καλλιέργεια της συναισθηματικής ανθεκτικότητας και της ελπίδας

Ζητήστε από τους νομοθέτες να περάσουν ή/και να επιβάλουν νόμους για την διευρυμένη ευθύνη του παραγωγού.

Η τρέχουσα κατάσταση των πραγμάτων στις ΗΠΑ: <https://epr.sustainablepackaging.org/>

Η τρέχουσα κατάσταση των πραγμάτων στην Ευρώπη: <https://clarity.eu.com/knowledge/extended-producer-responsibility-the-complete-guide/>

Κλωστοϋφαντουργία στην Ευρώπη: <https://www.nortonrosefulbright.com/en-gr/knowledge/publications/d07fc852/the-eus-proposal-for-extended-producer-responsibility-for-textiles>.

Το Περιβαλλοντικό Πρόγραμμα του ΟΗΕ περιέχει προτάσεις για αλλαγές σε ατομικό και συστημικό επίπεδο.

<https://www.unep.org/interactives/beat-plastic-pollution/>

Activism

A visitor shared:

Die neue Share Economy: Bibliotheken der Dinge by NajineAmeli

The new Share Economy: Library of things

This is worth sharing! This takes us to a deeper and more practical way of attending to the root of our over-consumption to create culture change. In English, please see

https://leihladen-vernetzung.de/wp-content/uploads/2022/01/DfN_2017_najine-ameli_Libraries-of-things-as-a-new-form-of-sharing.pdf

Please support the work of Archipelago, Institute of Marine Conservation

<https://archipelago.gr/en/>

They are doing critical work to protect the Northeastern Mediterranean. For the concerns of this project, see their field research on Microplastic and Plastic Pollution.

I have referred to the many studies by Greenpeace while working on this project. Contact them to join actions around waste.

<https://www.greenpeace.org/greece/epirease/>

To learn more about the health effects of chemicals in our household products, I leaned upon the research of CHEM Trust, an organization “Protecting humans and wildlife from harmful chemicals”

<https://chemtrust.org/>

Wondering if common chemicals are safe? Look at independent (non-industry affiliated) organizations sponsoring the latest studies.

<https://www.beyondplastics.org/>

If you have a question about what is in a product or package, you have a right to find out. Does your bottle of skin cream contain hormone-affecting chemicals? Does your take-out package have any PFAS forever chemicals? I suggest you exercise this right:

<https://www.askreach.eu/>

Ask your local store to stop the use of single-use packaging. This is an action you can take as an individual. But it will be more fun if you get your friends and neighbours involved.

<https://www.beyondplastics.org/actions/ask-stores-to-scrap-single-use-plastics>

Follow the Basel Action Network, named after the UN’s 1989 *Basel Convention on the Control of Transboundary Movements of Hazardous Wastes and Their Disposal*.

<https://www.ban.org/>

Their Plastic Waste Transparency Project is enlightening. You can track where your country exports its waste.

Monitor and participate in environmentally oriented democracy

https://www.wwf.gr/ti_kanoume/anthropos/perivallontiki_dimokratia/

Resources for educators and others to foster emotional resilience and hope

Ask legislators to pass and/or enforce extended producer responsibility laws.

Here is the current state of things in the US: <https://epr.sustainablepackaging.org/>

Here is the current state of things in Europe: <https://clarity.eu.com/knowledge/extended-producer-responsibility-the-complete-guide/>

Textile industry in Europe:

<https://www.nortonrosefulbright.com/en-gr/knowledge/publications/d07fc852/the-eus-proposal-for-extended-producer-responsibility-for-textiles>

The UN Environmental Programme has suggestions for individual and systems-level changes on this site with the title “Our planet is choking on plastic”.

<https://www.unep.org/interactives/beat-plastic-pollution/>

Note: All links were relevant at the time of publishing, but it should not be hard to find the latest developments.

0. Τέχνη

Αφυπνισμένη, με τις αισθήσεις, την επιστήμη, την κοινή λογική και τη συνείδηση σε πλήρη εγρήγορση. Το υλικό και η μεταφορά συμπορεύονται σε αυτό το έδαφος. Μη φοβάστε την ενόραση που υπερβαίνει το id και τις αποτυχίες της σκέψης. Που μας προειδοποιεί γι' αυτό που ξεχάσαμε: την ανάγκη του εδάφους ή ενός παιδιού – τα κενά στο σχέδιο. Συρράψτε τη συμφωνία με τη σύμπνοια. Αντίληψη, προοπτική και διορατικότητα – ξέρω ότι σκέφτεστε διαφορετικά από μένα.

Γείτονα, φίλε, δράσε καλλιτεχνικά. Δώστε τα χέρια πάνω απ' τον πόνο μας, για να γίνει αυτό που πρέπει.

Ας το κάνουμε μαζί. Δεν είναι δύσκολο. Σας καλώ με ένα σάλπιγμα στην καρδιά.

0. Art

Awake and awakened to senses, sciences, common sense and conscience. Material and metaphor make bedfellows in this ground. Don't be afraid of id jumping insight over failures of thought. Warning us of what we forgot: the need of the soil or a child – the gaps in the plan. Sew symphony and concert from all manner of sight. Perception, perspective and insight – I know you think different than I.

Neighbour, Friend, act artfully. Reach hands across our hurt to get the job done.

We together. It isn't hard. I am calling to you. Trumpet to heart.

Καλλιτεχνικοί Απόηχοι της Ευθύνης: Αναστοχασμοί για το Έργο της Jennifer Nelson στο ΕΜΣΤ

Στο πεδίο της σύγχρονης τέχνης και του περιβαλλοντικού ακτιβισμού, το εξελισσόμενο εγχείρημα στο ΕΜΣΤ *Απόβλητα (Κληρονομιά)*. Μια Δημόσια Πραγμάτευση του *Απωθημένου* από την πολυδιάστατη καλλιτέχνη Jennifer Nelson αναδεικνύεται ως μια πολύ επιδραστική προσπάθεια.

Για μια περίοδο έξι μηνών η Jennifer Nelson εργάστηκε στο χώρο του μουσείου κατά τη διάρκεια των ωρών επίσκεψης και ενώπιον του κοινού, αναμετρόμενη σωματικά με τα απορρίμματα που παρήγαγε η οικογένειά της την εποχή της πανδημίας. Αυτή η αναμέτρηση ξεκίνησε με την επίπονη διαδικασία της χειρωνακτικής διαλογής, επεξεργασίας και μετατροπής των αποβλήτων σε γλυπτικές μορφές και κορυφώθηκε με την πράξη της σωματικής ανάληψης του βάρους αυτού του υλικού, όταν φόρεσε και μετέφερε τις τελικές γλυπτικές μορφές. Αυτό το έργο που αποδείχθηκε ένα μετασημασιολογικό ταξίδι για όλα τα εμπλεκόμενα μέλη της ομάδας εργασίας, υποστηρίχθηκε από την αντοχή και την ανθεκτικότητα και αποκάλυψε το τεράστιο φορτίο με το οποίο επιβαρύνουν τον πλανήτη οι καθημερινές καταναλωτικές μας συνήθειες. Η έννοια του οικολογικού άγχους υπήρξε καταλυτική: διατρέχοντας τα πέντε στάδια του πένθους, η συνεχής φύση του έργου μοιάζει με μια διαπραγμάτευση, όπου η λύση μπορεί να είναι ανέφικτη. Το έργο εμβαθύνει στην περίπλοκη αλληλεπίδραση μεταξύ της οικολογικής συνείδησης, των ρόλων των φύλων και της κοινωνικής ευθύνης, καλώντας τους θεατές να αναλογιστούν τις δικές τους ευθύνες σε μια εποχή που ορίζεται από την περιβαλλοντική υποβάθμιση, ενώ προτρέπει σε ενδοσκόπηση για το πώς οι ατομικές επιλογές συμβάλλουν σε ευρύτερες οικολογικές ανησυχίες.

Η έκθεση *Απόβλητα (Κληρονομιά)*. Μια Δημόσια Πραγμάτευση του *Απωθημένου* επεκτάθηκε πέρα από την απλή τέχνη· έγινε μια διαδραστική και έντονα συναισθηματική εμπειρία για όλους τους εμπλεκόμενους. Κατά την προετοιμασία του εγχειρήματος, το προσωπικό του μουσείου συμμετείχε σε βιωματικές συνεδρίες, όπου μοιράστηκε τους φόβους και τις ανησυχίες του σχετικά με την περιβαλλοντική κρίση. Αυτή η συναισθηματική διαδικασία επέτρεψε στους παρευρισκόμενους να συνδεθούν σε ανθρώπινο επίπεδο με τα τρέχοντα οικολογικά ζητήματα, πυροδοτώντας συζητήσεις και ενισχύοντας την αλληλεγγύη.

Στο δοκίμιό της «The Carrier Bag Theory of Fiction»¹ η Ursula K. LeGuin αμφισβητεί την παραδοσιακή αφήγηση του ηρωικού ατομικισμού και προσφέρει ένα εναλλακτικό πλαίσιο βασισμένο στον σάκο μεταφοράς, ένα απλό αλλά απαραίτητο εργαλείο που αντιπροσωπεύει μια πιο κοινοτική, περιποιητική και διασυνδεδεμένη προσέγγιση τόσο στην αφήγηση όσο και στην καλλιτεχνική έκφραση. Το έργο της Nelson ενσαρκώνει αυτή την εναλλακτική αφήγηση. Στον παραδοσιακό διάλογο για την τέχνη, ο καλλιτέχνης συχνά βρίσκεται στο επίκεντρο ως ο ηρωικός δημιουργός. Η Jennifer Nelson αντί να βλέπει την τέχνη ως αποκλειστικό δημιούργημα του καλλιτέχνη εισηγείται ότι πρόκειται για μια συλλογική πράξη στην οποία συμμετέχουν ο

καλλιτέχνης, το κοινό και το ευρύτερο πολιτιστικό πλαίσιο. Στην πρακτική της, η τέχνη γίνεται ένα κοινό δοχείο για ιδέες, συναισθήματα και εμπειρίες, με κάθε θεατή να συμβάλλει στο νόημά της. Τα απορριπτόμενα και απωθημένα απόβλητα, που συχνά παραβλέπονται και λησμονούνται, γίνονται ο πρωταγωνιστής του έργου της — μια ισχυρή υπενθύμιση της ευθύνης μας να αντιμετωπίσουμε και να αναδιαμορφώσουμε τη σχέση μας με την κατανάλωση και τα απορρίμματα.

Μια επώδυνη στιγμή κατά τη διάρκεια του εγχειρήματος ήταν η αλληλεπίδραση της καλλιτέχνης με το ίδιο το μουσειακό περιβάλλον. Η Jennifer Nelson έθεσε ερωτήματα για την τύχη των υλικών που χρησιμοποιούνται σε εκθέσεις και εκδηλώσεις, όπως οι γύψινοι τοίχοι και τα πλαστικά ποτήρια, προτρέποντας έτσι το μουσείο να εξετάσει το δικό του περιβαλλοντικό αποτύπωμα. Αυτός ο αυτοστοχασμός μέσα σε ένα ίδρυμα που παραδοσιακά δεν συνδέεται με την φιλικότητα προς το περιβάλλον ανέδειξε την ανάγκη συλλογικής υπευθυνότητας και προκάλεσε συζητήσεις σχετικά με τον ρόλο του μουσείου στην αντιμετώπιση των περιβαλλοντικών προβλημάτων.

Η δέσμευση της Jennifer Nelson να χρησιμοποιεί μόνο τα απορρίμματα της οικογένειάς της στο έργο της ήταν μια απόδειξη των προκλήσεων που θέτει η εργασία με ποικίλα, αντισυμβατικά υλικά. Η διαδικασία ήταν πειραματική, απαιτώντας δημιουργικότητα και καινοτομία στην κατασκευή συνθέσεων που ήταν τόσο λειτουργικές, όσο και εννοιολογικά ευθυγραμμισμένες με τις αξίες του εγχειρήματος. Μέσω αυτής της διαδικασίας, η καλλιτέχνης αποκάλυψε τις περίπλοκες σχέσεις μεταξύ σχεδιασμού, εργασίας και κύκλου ζωής των καθημερινών αντικειμένων, προτρέποντας τους θεατές να διερωτηθούν για το δικό τους υλικό περιβάλλον.

Παρότι το έργο ενστερνίστηκε την πρακτικότητα αντί της αισθητικής, αναμετρήθηκε συγχρόνως με την έννοια της ομορφιάς. Η καλλιτέχνης μαζί με τους βοηθούς γλυπτικής αντιστάθηκαν στον πειρασμό να μετατρέψουν τα υλικά σε παραδοσιακές μορφές τέχνης, υπογραμμίζοντας ότι η μετατροπή των απορριμμάτων σε έργα τέχνης δεν πρέπει να επισκιάσει το οικολογικό μήνυμα. Πρόθεση του έργου δεν ήταν να εκθειάσει την ανακύκλωση, αλλά να ρίξει φως στα συστημικά ζητήματα της υπερκατανάλωσης και της παραγωγής αποβλήτων.

Το έργο της Nelson εκτείνεται πέρα από την άμεση οπτική και απτική εμπειρία της τέχνης. Εμβαθύνει στη χρονική φύση των υλικών, προβάλλοντας το πώς κάθε αντικείμενο γεννιέται από πόρους και διαδικασίες που έχουν μόνιμες συνέπειες. Αυτά τα υλικά συνεχίζουν να αλληλεπιδρούν με τον κόσμο πολύ καιρό αφότου απορριφθούν, ξεχαστούν ή διαλυθούν. Δεν είναι στατικά· έχουν έναν κύκλο ζωής που επηρεάζει το περιβάλλον και την ανθρώπινη υγεία με την πάροδο του χρόνου. Η έκθεση μας ενθαρρύνει να διευρύνουμε τους συσχετισμούς μας με τα υλικά ώστε να συμπεριλάβουμε αυτή τη μακροπρόθεσμη προοπτική, αναγνωρίζοντας τη συνεχή επιρροή των καταναλωτικών μας επιλογών. Περιλαμβάνει μια κριτική εξέταση της υλικής μας κληρονομιάς και την επείγουσα ανάγκη για βιώσιμες πρακτικές

Η έκθεση περιελάμβανε επίσης μια συζήτηση σχετικά με την κληρονομιά των αποβλήτων και τα απόβλητα ως κληρονομιά. Η Ευρυδίκη Κεφαλίδου, αρχαιολόγος και επίκουρη καθηγήτρια στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, η Αναστασία Μήλιου, υδροβιολόγος και εκπρόσωπος του Ινστιτούτου Θαλάσσιας Προστασίας «Αρχιπέλαγος» και η καλλιτέχνης συμμετείχαν σε μια συζήτηση που διερεύνησε την προέλευση των απο-

βλήτων που κληρονομήσαμε από τις προηγούμενες γενιές, τα απόβλητα που κληροδοτούμε στις επόμενες και τα οικονομικά συστήματα που οδηγούν στην παραγωγή αποβλήτων. Η συζήτηση ασχολήθηκε με την επείγουσα ανάγκη μετριασμού της υπερφθορίας των αποβλήτων που απειλεί τα θαλάσσια οικοσυστήματα, την ανθρώπινη υγεία και τη βιοποικιλότητα του πλανήτη μας. Οι βοηθοί γλυπτικής της Nelson Νάντια Ελγκαζάρ, Νόρι Τσουλουχά, Πέτρος Τατσιόπουλος και Βάγκυ Σέκιφου, μοιράστηκαν τις εμπειρίες τους από τη συμμετοχή τους στο έργο και το πώς τους επηρέασε. Ο διάλογος αυτός εμπλούτισε την αφήγηση της έκθεσης, τονίζοντας τη συλλογική ευθύνη και τις δράσεις που είναι απαραίτητες για την καταπολέμηση της παγκόσμιας κρίσης των αποβλήτων.

Η έκθεση *Απόβλητα (Κληρονομιά)*. Μια Δημόσια Πραγμάτευση του Απωθημένου κορυφώθηκε με μια βιωματική- performance όπου η καλλιτέχνης μετέφερε τα συσσωρευμένα απόβλητα της, σηκώνοντας ουσιαστικά το βάρος του οικολογικού της αποτυπώματος. Η πράξη αυτή συμβόλιζε το βάρος της ευθύνης για την κοινή μας περιβαλλοντική κρίση, αντικατοπτρίζοντας την πανάρχαια μεταφορά του σταυρού που κουβαλά κανείς. Η παράσταση ήταν συναισθηματικά φορτισμένη, αγγίζοντας το υπερβατικό, καθώς μπορούσε κανείς να δει τον σωματικό αγώνα της καλλιτέχνης τον οποίο υπέμεινε ως μόνη βιώσιμη εναλλακτική λύση. Η καλλιτεχνική πρακτική της Jennifer Nelson έχει βαθιές ρίζες στο υπόβαθρο του χορού, όπου η σωματική εμπειρία παίζει καθοριστικό ρόλο. Ιστορικά, η αξιοποίηση του ίδιου του σώματος του καλλιτέχνη ως επίκεντρο της καλλιτεχνικής πρακτικής έχει επιφέρει μια ριζική αλλαγή στην αντίληψη και την κατανόηση της τέχνης. Η παρουσία του καλλιτέχνη ως ζωντανό σώμα-έργο τέχνης θολώνει τα όρια μεταξύ καλλιτέχνη και έργου και κατά συνέπεια μετασχηματίζει τη σχέση μεταξύ θεατή και του ίδιου του έργου τέχνης, καλώντας το κοινό να επανατοποθετηθεί τόσο σωματικά όσο και κριτικά σε σχέση με τον καλλιτέχνη και το έργο του.

Επιπλέον, η έννοια του «σώματος ως αρχείου», η οποία εισήχθη για πρώτη φορά στις σπουδές χορού και επιτέλεσης μέσω του θεμελιώδους δοκιμίου της Inge Baxmann,² αμφισβήτησε ριζικά την αντίληψή μας για την παράσταση ως κάτι εφήμερο εισάγοντας την ιδέα ότι το σώμα μπορεί να γίνει αντιληπτό ως αποθηκευτικός χώρος αισθητηριακών συναισθηματικών και γνωστικών εμπειριών που μεταφέρουν τη μνήμη των κινήσεών μας. Μόλις αρχιεοθετηθεί στο σώμα, η ρουτίνα της παράστασης γίνεται άρρηκτα συνδεδεμένη με το σχήμα και τις ικανότητες του σώματος, αλλά και με τις ενσυναισθητικές σχέσεις μέσω των οποίων βιώνουμε τον κόσμο.

Η πρακτική της Nelson, η οποία μπορεί να γίνει αντιληπτή ως «κοινωνική χορογραφία», πηγαίνει αυτή τη θεωρία ένα βήμα παραπέρα και διερευνά τις τομές μεταξύ ενσάρκωσης, μνήμης και συλλογικότητας στο πλαίσιο του σημερινού οικολογικού επείγοντος. Συνεπάγεται την αναγνώριση των ζωντανών μονοπατιών της κίνησης — τόσο της ατομικής όσο και της συλλογικής— που διαμορφώνουν την κοινωνική και οικολογική μας πραγματικότητα. Βλέποντας αυτές τις κινήσεις ως χορογραφία, γίνεται φανερό ότι μπορούν να τροποποιηθούν και να διαμορφωθούν, όπως ένα χορευτικό έργο. Αυτή η προοπτική ενθαρρύνει μια παιγνιώδη προσέγγιση των ανθρωπίνων αλληλεπιδράσεων και επιλογών, προσφέροντας τη δυνατότητα αναδιαμόρφωσης φυσικών και ψυχολογικών χώρων.

Η καλλιτεχνική της προσέγγιση βασίζεται στην πεποίθηση ότι το μυαλό, το σώμα και τα συναισθήματα είναι αλληλένδετα και οι ιδέες γεννιούνται από τη φυσική αλληλεπίδραση με τα πράγματα γύρω μας. Καθώς εμπλέκεται με την υλικότητα των απορριμμάτων, η κατανόηση και τα συναισθήματά της γι' αυτά αλλάζουν. Και μέσω του μοιράσματος αυτής της διαδικασίας με το κοινό, επιδιώκει να αλλάξει και την αντίληψη των άλλων. Αυτή η μεταμόρφωση πραγματοποιείται μέσω μιας πολυτροπικής προσέγγισης της τέχνης, όπου οι ιδέες μεταφράζονται σε δράσεις και η δύναμη της φαντασίας επηρεάζει την υλικότητα.

Η ταινία που είναι μέρος του έργου και η οποία βρίσκεται σε εξέλιξη, συνεχίζει να εξερευνά τις συναισθηματικές και ψυχολογικές παραμέτρους της αρχικής παράστασης. Προσφέρει ένα χώρο για να διαχυθούν συναισθήματα υπαρξιακής απώλειας και απελπισίας, αντιπαραβάλλοντας την αισιοδοξία του περιβαλλοντικού ακτιβισμού με την ανάγκη να θρηνήσουμε συλλογικά. Η συμπερίληψη μικρών παιδιών και προσωπικού του μουσείου ως ερμηνευτών υπογραμμίζει τον κοινοτικό χαρακτήρα του έργου, φέρνοντας πραγματικούς ανθρώπους σε πραγματικές δράσεις και προκαλώντας γνήσιες συναισθηματικές αντιδράσεις.

Στην ουσία, το έργο της Jennifer Nelson στο ΕΜΣΤ λειτουργεί ως πρόσκληση για την ενασχόληση με τις πολύπλευρες πτυχές της ανθρώπινης εμπειρίας μας, προωθώντας τον προβληματισμό και τον μετασχηματισμό μέσω της τέχνης, της συμμετοχής και της περιβαλλοντικής συνείδησης. Μας καλεί όλους να ενστερνιστούμε το ρόλο των αντι-ηρώων, αμφισβητώντας τις συμβατικές αφηγήσεις και προβάλλοντας ένα πιο συνεργατικό και βιώσιμο μέλλον.

Άννα Μυκονιάτη
Γενάρης 2025

¹ Le Guin, Ursula «The Carrier Bag Theory of Fiction» [1986], στο *Women of Vision: Essays by Women Writing Science Fiction*, Denise Du Pont (επιμ.), Νέα Υόρκη: Le Guin, *Dancing at the Edge of the World*, Grove Press, Νέα Υόρκη, 1989, σσ. 165-170. Αναδημοσίευση στο *The Ecocriticism Reader: Landmarks in Literary Ecology*, C. Glotfelty και H. Fromm (επιμ.), University of Georgia Press, Άθενς, Τζόρτζια, 1996, σσ. 149-154- αναδημοσίευση στο Le Guin, *The Carrier Bag Theory of Fiction*, εισαγωγή Donna Haraway, Ignota, 2019.

² Baxmann, Inge. «The Body as Archive: On the Difficult Relationship between Movement and History» στο *Knowledge in Motion: Perspectives of Artistic and Scientific Research in Dance*, Gehm, Pirkko Husemann και Katharina von Wilcke (επιμ.), transcript Verlag, Μπίλεφελντ, 2007, σσ. 207-218.

Artistic Echoes of Responsibility: Reflections on Jennifer Nelson's Project at ΕΜΣΤ

In the realm of contemporary art and environmental activism, the ongoing project at ΕΜΣΤ, *Waste (Inheritance): A Public Negotiation with the Repressed*, by the multi-disciplinary artist Jennifer Nelson, emerges as a profoundly impactful endeavor.

Over a period of six months Jennifer Nelson worked in the museum project space, during visiting hours and in front of an audience, physically confronting the pandemic-era waste generated by her family. This confrontation began with the painstaking procedure of hand sorting, processing, and transforming the waste into sculptural forms, culminating in the act of physically bearing the weight of this material by wearing and carrying the final sculptural forms. This project, which proved to be a transformative journey for all involved members, embodied endurance and resilience and revealed the immense burden that our daily consumption places on the planet. The concept of eco-anxiety has been a catalyst: evolving through the five stages of grief, the ongoing nature of the project is likened to a negotiation, where resolution may be elusive. The project delves into the intricate interplay between ecological consciousness, gender roles, and societal responsibility, inviting viewers to ponder their own responsibility in an era defined by environmental degradation and prompting introspection on how individual choices contribute to broader ecological concerns.

Waste (Inheritance): A Public Negotiation with the Repressed extended beyond mere art; it became an interactive and emotional experience for all involved. In preparation for the project, museum staff engaged in experiential sessions during which they shared their fears and anxieties regarding the environmental crisis. This emotional process allowed attendees to connect on a human level with the ecological issues at hand, sparking discussions and fostering solidarity.

In her essay “The Carrier Bag Theory of Fiction”¹ Ursula K. Le Guin challenges the traditional narrative of heroic individualism and offers an alternative framework based on the carrier bag, a simple yet essential tool that represents a more communal, nurturing, and interconnected approach to both storytelling and artistic expression. Nelson's work embodies this alternative narrative. In traditional art discourse, the artist often takes center stage as the heroic creator. Jennifer Nelson, instead of viewing art as a singular creation of the artist, suggests that it is a collaborative act involving the artist, the audience, and the broader cultural context. In her practice, art becomes a shared container for ideas, emotions and experiences, with each viewer contributing to its meaning. The discarded and repressed waste, often overlooked and forgotten, becomes the protagonist of her work—a powerful reminder of our responsibility to confront and reshape our relationship with consumption and waste.

One poignant moment during the project was the artist's interaction with the museum environment itself. Nelson questioned the fate of materials used for exhibitions and events such as plaster walls and plastic cups, urging the museum to consider its own environmental footprint. This self-reflection within an institution not traditionally associated with eco-friendliness highlighted the need for collective responsibility and sparked discussions on the museum's role in addressing environmental concerns.

Nelson's commitment to using only her family's waste in her work was a testament to the challenges posed by working with diverse, unconventional materials. The pro-

cess was experimental, demanding creativity and innovation to construct pieces that were both functional and conceptually aligned with the project's values. Through this process, the artist revealed the intricate relationships between design, labor, and the life cycle of everyday objects, prompting viewers to question their own material surroundings.

While the project embraced practicality over aesthetics, it confronted the notion of beauty. The artist, along with her assistants, resisted the temptation to craft the materials into traditional art forms, emphasizing that the transformation of waste into art should not overshadow the ecological message. The project's intent was not to glorify upcycling but to shed light on the systemic issues of overconsumption and waste production.

Nelson's work extends beyond the immediate visual and tactile experience of the art. It delves into the time-based nature of materials, highlighting how every object is born from resources and processes that have lasting consequences. These materials continue to interact with the world long after they are discarded, forgotten, or broken down. They are not static; they have a lifecycle that impacts the environment and human health over time. *Waste (Inheritance): A Public Negotiation with the -Repressed* encourages us to expand our associations with materials to include this longer-term perspective, recognizing the ongoing influence of our consumption choices. It encapsulates a critical examination of our material legacy and the urgent need for sustainable practices.

The exhibition also featured a panel discussion on the inheritance of waste and waste as inheritance. Evridiki Kefalidou, an archaeologist and assistant professor at the University of Athens, Anastasia Miliou, a hydrobiologist and spokesperson for the Archipelagos Institute of Marine Conservation, and the artist engaged in a conversation exploring the origins of the waste we have inherited from past generations, the waste we are bequeathing to the next, and the economic systems that drive waste production. The discussion addressed the urgent need to mitigate the overabundance of waste that threatens marine ecosystems, human health, and the biodiversity of our planet. Nelson's assistants, Nadia Elgazar, Nori Tsouloucha, Petros Tatsiopoulos, and Vaggi Sekifu, shared their experiences of being part of the project and how it affected them. This dialogue enriched the exhibition's narrative, emphasizing the collective responsibility and actions necessary to combat the global waste crisis.

Waste (Inheritance): A Public Negotiation with the Repressed culminated in a visceral performance in which the artist carried her accumulated waste, effectively bearing the weight of her ecological footprint. This act symbolized the burden of responsibility for our shared environmental crisis, mirroring the age-old metaphor of bearing one's cross. The performance was emotionally charged, touching on the spiritual as one could see the physical struggle of the artist, who endured it as the only viable alternative. Jennifer Nelson's artistic practice is deeply rooted in her background in dance, where the corporeal experience plays a pivotal role. Historically, the utilization of the artist's own body as the focal point of artistic practice has brought about a radical shift in the perception and understanding of art. The artist's presence as a living body-artwork blurs the boundaries between artist and artwork and consequently transforms the relationship between the viewer and the artwork itself, inviting viewers to reposition themselves both physically and critically in relation to the artist and the artwork.

Moreover, the concept of the "body as archive," which first entered dance and performance studies through the seminal essay by Inge Baxmann,² has radically challenged our understanding of a performance as something ephemeral introducing the idea that the body can be understood as a storage space of sensory emotional and cognitive experiences which carry the memory of our movements. Once archived in the body, the performance routine becomes inseparable from the body's shape and abilities but also from the empathetic relationships through which we experience the world.

Nelson's practice, which can be understood as "Social Choreography," takes this theory a step further and investigates the intersections between embodiment, memory and collectivity in the context of today's ecological urgency. It entails recognizing the living pathways of movement—both individual and collective—that shape our social and ecological reality. In viewing these movements as choreography, it becomes evident that they can be altered and shaped, akin to a dance piece. This perspective encourages a playful approach to human interactions and choices, offering the possibility to reshape physical and psychological spaces.

Her artistic approach is grounded in the belief that the mind, body, and emotions are interconnected, and ideas are born from the physical interaction with things around us. By engaging with the materiality of waste, her understanding and feelings about it change. And in sharing this process with the public, she also seeks to change how others perceive things. This transformation occurs through a multi-nodal approach to art, where ideas are translated into actions, and the power of imagination influences materiality.

The film, which is part of the project and is currently in progress, continues to explore the emotional and psychological dimensions of the original performance. It offers a space to discharge feelings of existential loss and despair, contrasting the optimism of environmental activism with the need to grieve collectively. The inclusion of young children and museum staff as performers underscores the project's communal nature, bringing real people into real actions and evoking genuine emotional responses.

In essence, Jennifer Nelson's project at EMΣT served as an invitation to engage with the multifaceted aspects of our human experience, fostering reflection and transformation through art, participation, and environmental consciousness. It called upon all of us to embrace the role of anti-heroes, challenging conventional narratives and advocating for a more collaborative and sustainable future.

Anna Mikoniati

January 2025

¹ Le Guin, Ursula "The Carrier Bag Theory of Fiction" [1986], in *Women of Vision: Essays by Women Writing Science Fiction*, ed. Denise Du Pont, New York: St Martin's Press, 1988; repr. in Le Guin, *Dancing at the Edge of the World*, New York: Grove Press, 1989, pp 165-170; repr. In *The Ecocriticism Reader: Landmarks in Literary Ecology*, eds. C. Glotfelty and H. Fromm, Athens, GA: University of Georgia Press, 1996, pp 149-154; repr. in Le Guin, *The Carrier Bag Theory of Fiction*, intro. Donna Haraway, Ignota, 2019.

² Baxmann, Inge. "The Body as Archive: On the Difficult Relationship between Movement and History" in *Knowledge in Motion: Perspectives of Artistic and Scientific Research in Dance*, edited by Sabine Gehm, Pirkko Husemann and Katharina von Wilcke, Bielefeld: transcript Verlag, 2007, pp. 207-218.

Ακόμη και την ώρα που αντιμετωπίζουμε τη βαριά απώλεια, ας τη φανταστούμε διαφορετικά, και κατόπιν ας περάσουμε στη δράση.

Even as we face profound loss, let us imagine it different. And then be moved to act.

Οφείλω ευγνωμοσύνη στο οικοσύστημα των ανθρώπων που υποστήριξαν αυτό το έργο:

Στον σύζυγό μου Δημήτρη Κωτσαρά και τον γιο μου Αθανάσιο, που υποστήριξαν την απόφασή μου να κρατήσω τα σκουπίδια μας και εκτέθηκαν σε αυτά καθ' όλη τη διάρκεια της έκθεσης. Ήταν αναπόσπαστο μέρος της διαδικασίας και της ταινίας.

Στην Κατερίνα Γρέγου που πίστεψε σε ένα project που ξεκίνησε μόνο με σκουπίδια.

Στους βοηθούς μου, τις/τους καλλιτέχνες Νάντια Ελγκαζάρ, Βάγκυ Σέκιφου, Πέτρο Τάτσιοπουλο και Νόρη Τσουλούχα, για τη φροντίδα τους για το έργο και για μένα.

Στην Άννα Μυκονιάτη που υπερασπίστηκε τις ιδέες μου και κατόρθωσε να γεφυρώσει τις ανοιχτές, εξελισσόμενες κατευθύνσεις του έργου με τον μηχανισμό ενός τεράστιου οργανισμού.

Είμαι ευγνώμων σε όλο το προσωπικό του ΕΜΣΤ από κάθε τμήμα, μερικοί από τους οποίους δέχτηκαν με μεγάλη γενναιοδωρία να μιλήσουν στο βίντεο των ευχών ή να συμμετάσχουν στην ταινία.

Στην Ηρώ Νικολακέα και Δανάη Γιαμαλάκη, τον Θεόφιλο Τραμπούλη, τον Σέργιο Ζαλμά, την Άννα Πρίμου, τον Δημήτρη Τζαμτζή.

Θερμές ευχαριστίες στην Αναστασία Μηλιού και την Ευρυδίκη Κεφαλίδου για το έργο που κάνουν.

Στους συναδέλφους μου στο Αμερικανικό Κολλέγιο Ελλάδος: Tim Ward, Χριστίνα Μαρούλη, Έφη Χαλιβοπούλου, Κατερίνα Θωμά, Στέλλα Αποστολάκη, Άρτεμις Αναστασιάδου, Θάνος Βόβολης, Jay Simmons, Κωνσταντίνος Παπαδάκης, Ιωάννα Παπαπαύλου και Νάσσος Σωπίλης. Και στους πολλούς ευφάνταστους φοιτητές που βοήθησαν στην παραγωγή της ταινίας.

Ευχαριστίες επίσης στους Αντώνη Ζκερή, Κώστα Γούλα, Toby Short, Χρήστο Χασάπη, Αλέξανδρο Γεωργίου, Γιώργο Πολυχρόνιο, Κίκα Κυριακάκου, Αποστόλη Κορκολή, Χριστόφορο Βογιατζή.

Αναγνωρίζω την καλοσύνη και τη στήριξη των φυλάκων του μουσείου – των συντρόφων μου στον 3ο όροφο.

Ευχαριστώ τους φίλους που ανέλαβαν τη φροντίδα του παιδιού μου ώστε να μπορέσω να περάσω μήνες στο μουσείο: Πέτρο Πολιζό, Κατερίνα Λείζου, Αθηνά Σταμάτη, Μιχάλη Καρπίνο. Και την εξ αποστάσεως συντροφιά της μητέρας μου, Τζέιν Άντριτς, που πέρασε ατελείωτες ώρες στο τηλέφωνο με τον γιο μου όσο δούλευα.

Τέλος, η ευγνωμοσύνη μου στους επισκέπτες που θρήνησαν, μόχθησαν και ονειρεύτηκαν μαζί μου.

Gratitude to the ecosystem of people who supported this work:

My husband Dimitri Kotsaras and son Athanasios who supported my decision to save our trash and have been exposed by it throughout its exhibition. They were integral to the process and the film.

To Katerina Gregos for believing in a project which began with only trash.

To my assistants, artists Nadia Elgazzar, Vaggi Sekifu, Petros Tatsiopoulos and Nori Tsouloucha, for their care for the project and for me.

To Anna Mykoniati for advocating for my ideas and bridging open-ended developments with the machinery of a massive organization.

I am grateful to all the staff at EMST from every department, some of whom very generously agreed to speak in the wishes video or perform in the film.

To Iro Nikolakea and Danae Giamalaki, Theophilos Tramboulis, Sergei Zalmas, Anna Primou, Dimitris Tzamtzis

Heartfelt thanks to Anastasia Miliou and Eurydice Kefalidou for the work they do

To my colleagues at the American College of Greece: Tim Ward, Christina Marouli, Effie Halivopoulou, Katerina Thomas, Stella Apostolaki, Artemis Anastasiadou, Thanos Vovolis, Jay Simmons, Constantine Papadakis, Ioanna Papapavlou and Nassos Sopilis. And to the many inventive students who assisted the film production.

Thanks also to Antonis Zkeris, Kostas Goulas, Toby Short, Christos Hassapis, Alexandros Georgiou, Giorgos Polixronio, Kika Kyriakakou, Apostolis Korkolis, Christoforos Vogiatzis

I acknowledge the kindness and support of the guards and invigilators—my companions on the 3rd floor.

Thanks to the friends who picked up on childcare so I could spend months in the museum: Petros Polizos, Katerina Leizou, Athina Stamati, Michael Karpinos. And the remote companionship of my mother, Jane Andrich, who spent hours on the phone with my son while I worked.

Finally, my gratitude to the visitors who lamented, laboured and dreamed with me.

ΕΚΘΕΣΗ ΕΜΣΤ

JENNIFER NELSON.
ΑΠΟΒΛΗΤΑ (ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ)
Μάρτιος-Νοέμβριος 2022

Project Room 2

Καλλιτεχνική διεύθυνση:
Κατερίνα Γρέγου

Διαχείριση Έργου:
Αθηνά Ιωάννου

Επιμέλεια:
Άννα Μυκονιάτη

Παραγωγή:
Δανάη Γιαμαλάκη

Βοηθοί παραγωγής:
Βαγγέλης Φίλιππας,
Αιμίλιος Πετρικής,
Άγγελος Ηλιάδης

Φωτισμός:
Γρηγόρης Σαμπάνης,
Κώστας Σβόλης

Γραφιστικά:
Ηλιάνα Σιάργκα

Υπεύθυνη επικοινωνίας:
Κασσιανή Μπεϊνου

Συνεργάτες επικοινωνίας:
Μαρία Τσολαίκη (Media
Relations), Σείργιος Ζαλμαίς
(Social Media), Αίννα-Δαίφνη
Πριμού (φωτογραφία)

Συντονισμός εκδηλώσεων –
Γραφείο Επικοινωνίας:
Ευίη Λαδαί

Η επιπλέον παραγωγή και η υπο-
στήριξη της έρευνας χρηματοδο-
τήθηκε από το Deree – Το
Αμερικανικό Κολλέγιο Ελλάδος:
Πρόγραμμα Εικαστικών Τεχνών,
Πρόγραμμα Σπουδών
Κινηματογράφου, Πρόγραμμα
Περιβαλλοντικών Σπουδών,
Δίκτυο Έρευνας, Τεχνολογίας &
Καινοτομίας και Κέντρο
Αριστείας στην Αειφορία

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

Επιμέλεια Σειράς:
Θεόφιλος Τραμπούλης

Επιμέλεια τόμου:
Jennifer Nelson, Άννα Μυκονιάτη

Συγγραφείς:
Jennifer Nelson, Άννα Μυκονιάτη

Μεταφράσεις:
Αλέξης Καλοφωλιάς

Γλωσσική επιμέλεια:
Γιάννης Μπόλης, Andrea Gilbert

Σχεδιασμός:
Jennifer Nelson, Άννα Μυκονιάτη

Παραγωγή:
Graphicon

ΕΜΣΤ Διοικητικό Συμβούλιο

Πρόεδρος:
Αγγελής Αντωνόπουλος

Αντιπρόεδρος:
Γεώργιος Παπαναστασίου

Μέλη:
Παναγιώτης Βαρελάς
Γεράσιμος Γιαννόπουλος
Μαρία Μελίτα Εμμανουήλ
Γεώργιος Λιόντος
Όλγα Μεντζαφού
Κωνσταντίνος Μπούρας
Μιχάλης Σαραντινός

Διεύθυνση
Καλλιτεχνική διευθύντρια:
Κατερίνα Γρέγου

Διοικητική-Οικονομική διευθύντρια:
Αθηνά Ιωάννου

EXHIBITION ΕΜΣΤ

JENNIFER NELSON.
WASTE (INHERITANCE)
March-November 2002

Project Room 2

Artistic Direction:
Katerina Gregos

Project management:
Athina Ioannou

Coordination:
Anna Mykoniati

Production:
Danae Giamalaki

Production assistants:
Vangelis Filippas, Aimilios
Petrikis, Angelos Iliadis

Lighting:
Grigoris Sampanis, Kostas Svolis:

Graphic design:
Iliana Siarga

Communication Manager:
Kassiani Benou (ΕΜΣΤ)

Communication team:
Maria Tsolaki (Media Relations),
Sergio Zalmas (Social Media),
Anna- Daphne Primou
(Photography), Elena Gourni
(Intern, Graphic Design)

Events co-ordinator – Hospitality
Manager: Evi Lada

Additional production and re-
search support sponsored by
Deree - The American College of
Greece: Visual Arts Program,
Cinema Studies Program,
Environmental Studies Program,
the Research, Technology &
Innovation Network, and the
Center of Excellence in
Sustainability.

EXHIBITION CATALOGUE

Series editor:
Theophilos Tramboulis

Editors:
Jennifer Nelson, Anna Mykoniati

Texts by:
Jennifer Nelson, Anna Mykoniati

Translations:
Alexis Kalofolias

Copyediting:
Yannis Bolis, Andrea Gilbert

Design:
Jennifer Nelson, Anna Mykoniati

Production:
Graphicon

ΕΜΣΤ Board

President:
Aggelis Antonopoulos

Vice-president:
George Papanastasiou

Members:
Constantine Bouras
George Liontos
Maria – Melita Emmanouil
Olga Mentzafou
Michael Sarantinos
Panagiotis Varelas
Yerassimos Yannopoulos

Artistic Direction:
Katerina Gregos

Financial and Administrative Direction:
Athina Ioannou

F O T O C R E D I T S

- 8-9 A grocery list
- 10-11 Film Still, Waste Inheritance (Plenty)
- 16-17 Film stills from Wishes with Kassiani Benou, Christos Prantalos, Eleni Koukou, Dimitra Kokkineli, Theophilos Tramboulis, Mathilde Skiloyannis, Iro Nikolakea, Evanthia Dervenaga, Giorgos Spiropoulos, Anny Malama, Elisabeth Ioannides, Christos Hassapis
- 22 In the garden - Our Family's Trash
- 26 Insignificant Things – Paper
- 27 Insignificant Things – Miscellaneous
- 28 Insignificant Things - Tape
- 29 Insignificant Things – Metal
- 30 Film Still, Waste Inheritance (Sorry)
- 33 Sorting trash in the Project Room (Video still by Sergio Zalmas)
- 34 Not recyclable
- 36 Problem: Aluminum and plastic
- 37 Problem: Take-out packaging, BPA
- 38 Problem: Liquid Dispenser
- 39 Problem: OK compost
- 41 Archaeological Survey
- 43 Production shot from Waste Inheritance - Polypropylene column (Photo by A.Primou)
- 44-45 Production shot from Waste Inheritance - Unsorted trash (Photo by A.Primou)
- 47 Film Still, Waste Inheritance (Negotiation)
- 48 Film Still, Waste Inheritance (Negotiation - Connecting threads) with Fotini Alexopoulou, Anny Malama, Athina Karathanasi, Vaggi Sekifou, Elisabeth Ioannides, Kassiani Benou
- 52-53 Room in Action (Photo A. Primou)
- 54-55 Trash made into usable forms (Photos A. Primou)
- 57 Backpack- waistbelt fastener and lower back cushioning (Photo D. Tzamtzis)
- 58-59 Backpack Details
- 60 Nelson and Elgazzar working (Photo A. Primou)
- 62-63 Production shots from Waste Inheritance, Towers: Tetrapack, Polystyrene, Paper, Polyethylene terephthalate (Photos A. Primou)
- 64 Electrostatically charged: recuperated string from an onion-bag (Photo V. Sekifou)
- 67 Film still, Waste Inheritance – Break down with Katerina Gregos
- 68 Film still Waste Inheritance – (Negotiation – The Net menders) with Marina Tsekou, Stella Loi, Evi Lada, Eleftheria Saroukou, Anna Mykoniat, Daphne Vitali
- 70 Film still Waste Inheritance – (Negotiation – The Teachers, Aluminum) With Ioli Tzanetis, Petros Tatsiopoulos, Giorgos Spiropoulos
- 71 Film still Waste Inheritance – (Negotiation – The Teachers, Paper) with Theophilos Tramboulis, Nori Tsouloucha, Matt Mavromati, Dimitris Kannas
- 72-73 New fiber formation (by Nori Tsouloucha) (Photo A. Primou)
- 74 LDPE, bag from bags (by Nadia Elgazar) With Nadia Elgazar (Photo D. Tzamtzis)
- 75 Aluminum sheets from beer cans (by Petros Tatsiopoulos) with Petros Tatsiopoulos (Photo A. Primou)
- 76-77 Backpack straps from kitchen sponges, charcoal bags and protective masks (by Vaggi Sekifu) with Vaggi Sekifu (Photo A. Primou)
- 78 Other materials
- 81 Film still, Waste Inheritance (Negotiation)
- 82 Form and Function
- 83 Smashed glass (Photo D. Tzamtzis)
- 84 Manual Labor: smashing glass with Petros Tatsiopoulos (Photo D. Tzamtzis)
- 85-86 Many materials require many methods (Photo D. Kotsaras)
- 89 Film still, Waste Inheritance (Microplastic)
- 91 Be Smarter
- 93 A better way
- 95 Heavy bubble with Nadia Elgazar (Photo D. Tzamtzis)
- 96 Un-making (Photo D. Tzamtzis)
- 97 Re-making
- 99 Accommodating the weight with Toby Short Trial With Petros Tatsiopoulos, Nori Tsouloucha, Toby Short (Photos D. Tzamtzis)
- 101 Trash of 2022
- 102-105 pictograms from the Globally Harmonized System of Classification and Labelling of Chemicals (GHS) - Toxic to Aquatic Environment, Hazardous to Human Health
- 108 Film still, Waste Inheritance (Anger)
- 111 Film still, Waste Inheritance (De-assembly line) with Aliko Lunde, Dimitris Polizos, Orfeas Kaltsas, Maximos Mousidis
- 113 Microplastic
- 114 -115 Film still, Waste Inheritance (Anger)
- 116 Film still, Waste Inheritance (Grief)
- 118-119 In the garden - Our Family's Trash
- 120-125 Performance documentation (Photos D. Tzamtzis)
- 127 Film Still from Waste Inheritance (Incorporation- Conscience of the Clown)
- 130-131 Film still, Waste Inheritance (Grief - Mother and Child) with Jennifer Nelson, Nasos Kotsaras
- 134-135 Film still, Waste Inheritance (None) with Nasos Kotsaras, Jennifer Nelson
- 136-137 Chemical List
- 138 To wear all my trash from 2021, sculpture (Photo D. Kotsaras/J. Nelson)
- 144 Film still, Waste Inheritance (Anger) with Elisabeth Hassapi Spinasa
- 145 Film still, Waste Inheritance (Anger) with Dimitris Polizos
- 146 & 155 Production shot from Waste Inheritance (Negotiation) (Photo J. Nelson / A. Primou)

Unless stated, all photos by J. Nelson
All Film stills (J. Nelson with D. Kotsaras / A. Zkeris / N. Elgazzar)